კვირა, 7 აპრილი 1929 წ. წლიწადი მეექვსე № 15 (199)

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ტარტაროზი

დაშინებული

— რა ამბავია! სად გარბიხარ?!.
— ვერ გაიგე, რომ ბაზარზე სურსათ-სანოვაგე არ იშოვება!

ეროვნული ბიბლიოთეკა

„ნემსის წვერებზე“

როცა გაიგეს, რომ ახლო ხანში დაიწყებოდა აპარატის გასაჯანსაღებლად შტატების წმენდა, მთელ დაწესებულებას პანიკა მოედო.

ყველამ გადაიკითხა თავისი ბიოგრაფია - ისტორიის ფურცლები — რამე „ისეთი“ ხომ არაფერია, რამაც ბიძგი მიყოს სამსახურიდანო.

თავის პოზიციის უფრო გასამტკიცებლად, თითქმის ყველამ (შიკრიკმაც კი) ერთსა და იმავე ხერხს მიმართა: განცხადება მისცეს დირექტორს, და მოითხოვდენ შტატის მომატებას, რადგან თვითეული მათგანი დატვირთულია (თითქოს) სამუშაოთი და ვერ ასწრებს სამუშაოს.

— ასე და ამგვარად, — ფიქრობდა დირექტორი, — აქ მუშგლეხინს გასაკეთებელი არაფერი აქვს. თუ მოითხოვს შტატის შემცირებას, — ჰა, ვუჩვენებ ამათ განცხადებას, რომ არა თუ შემცირება, პირიქით, საჭიროა შტატის გადიდება შრომის ნაყოფიერების ასაწევად.

—:—

— როგორ იქნება ეხლა საქმე?!. — ჰკითხა კაბინეტში საქმეთა მმართველმა დირექტორის თანაშემწეს.

— შენ რა გიჭირს! როგორც უპარტიოს მხოლოდ ერთი წმენდა — აპარატის გაჯანსაღება შეგეხება.. მე კი, როგორც პარტიულს, ორი წმენდა: პარტიული და აპარატის.

— ეს კიდევ რაა!? ალბად თქვენც გაიგებდით, რომ, თურმე მუშგლეხინის აგენტები ჩუმად დადიან დაწესებულებებში და ამოწმებენ მუშაობას.

— კი! ეს მეც გავიგე. გააფრთხილე თანამშრომლები, რომ ყველა მოსულს ზრდილობიანად მოეპყრან და საჩქაროდ გაისტუმრონ.

— მე უკვე გაფრთხილებული მყავს და ყველაფერი თავისს რიგზეა.

—:—

მართლაც, ამის შემდეგ ყველა ისე მუშაობდა, რომ „თავის მოსაფხანადაც“ არავის ეცალა.

თანამშრომლები ერთმანეთს ეჯიბრებოდენ სამსახურში დილით ადრე მოსვლაზე და ნაშუადღევს—გვიან წასვლაზე.

წარმოიდგინეთ, მემანქანესა და რეგისტრატორ ქალს სალებავის წასაცხებადაც კი არ ეცალათ, არა თუ პონჩიკების საჭმელად.

ბუფეტს ვაჭრობა აღარ ჰქონდა. (ვის-ღა შერჩა ჭამის თავი!).

შიკრიკი ტრამვაიში აღარ ჯდებოდა, რომ არ დაჰგვიანებოდა მისვლა-მოსვლა. უწინ თუ ითვლიდა ტრამვაის ბოძებს და იცოდა აქედან-იქამდე რამდენი ნაბიჯი იყო, ეხლა ნაცნობისათვის სალამის მისაცემადაც არ ეცალა. თუ უწინ მისი ნაბიჯი უდრიდა ნახევარ არშინს, ეხლა მეტრზე მეტი იყო.

საქმის მწარმოებელსა და მდივანს ჩხუბიც კი მოუვიდათ—ამ ქაღალდების დამუშავება მე მეკუთვნის და არა შენო.

დამლაგებელი ქალი ორჯერ (ერთი-სამსახურის შემდეგ, მეორეჯერ - დილით სამსახურის დაწყებამდე) ასუფთავებდა დაწესებულებას.

შოფერს მონატროდა ავტოთი გაქროლება. მაგრამ სხვები კი არა, თვით დირექტორიც ტრამვაით ან ფეხით დადიოდა სამსახრუში. (ავტო გარაჟში ისვენებდა).

კედლებიდან ჩამოეხსნათ წარწერები: „ბევრს ნუ ილაპარაკებთ“... „მორჩი საქმეს და წადი“... „ცნობები—12—1 საათამდე“... „დაუკითხავად ნუ შემოხვალთ“.

სამაგიეროდ მათ ალაგას გამოეკიდათ ახალი ლოზუნგები: „აუხსენი დაწვრილებით“... „ცნობების მიღება ყოველდღე დილიდან საღამომდე“... „თუ რომელიმე თანამშრომელი უდიერად მოგეპყრო, დასწერე ამის შესახებ და ჩააგდე საჩივრის ყუთში“ (აქვე დახატულია საჩვენებელი თითი, რომელიც უჩვენებს მახლობლად ჩამოკიდებულ საჩივრის ყუთზე). დირექტორის კაბინეტის კარებს აშვენებდა: „მობრძანდით! შეიძლება!“.

მოქალაქენი, რომლებიც მოდიოდენ ხსენებულ დაწესებულებაში, მაშინვე აგვარებდენ თავიანთ საქმეებს და საჩქაროდ მიდიოდენ.

ეხლა იმას აღარ ჰქონდა მნიშვნელობა, თუ რანაირი იქნებოდა მოსული მოქალაქე: ლამაზი თუ უშნო, კარგად თუ ცუდად ჩაცმული, სოფლელი თუ ქალაქელი.

— დასწყევლოს ღმერთმა და ეშმაკმაც. ალაჰხმა უწყის—რომელია მათში მუშგლეხინის აგენტი! ის კბილებჩაცვენილი დედაბერიც კი საშიშია ეგერ რომ მოდის,—ვინ იცის—ეგებ ისიც მუშგლეხინის აგენტია!— ფიქრობდენ თანამშრომლები და ერთმანეთს ეჯიბრებოდენ მუშაობის სიჩქარესა და თავაზიანობაში.

—:—

ასე მიდიოდა დრო, მაგრამ ჯერ არავინ მოდიოდა შტატის გასაწმენდად.

თანამშრომლებში ჩუმი საყვედური გაისმა:

— აუტანელია ასეთი მდგომარეობა! ასეთი მუშაობა შეუძლებელია. მთელი დღე თავაუღებლივ ვმუშაობთ, ორი-სამი საათით რომ სადმე წაზვიდე ან დაიგვიანო, კაცს იმის საშუალებაც არა გაქვს.

— რატომღაც გამხდარი მეჩვენებით!—უთხრა ერთ დღეს საქმეთამმართველმა დირექტორს.

— მე კაი კაცო, ქვა კი არა ვარ! გავხდები მა რა მოვივა?!. კაცს შენს ჯემოზე ვერ მოგისვენია. რაც ეს წმენდა დაიწყო, მე ხეირიანად არ დამძინებია. ცხრის ნახევარზე ვდგები დილით, რომ სამსახურში არ დამაგვიანდეს.

— სწორედ რომ აუტანელ მდგომარეობაში ვართ. ბარემ მოხდეს რაც მოსახდენია. დავიხოცეთ ხალხი, ცხრა საათიდან ოთხის ნახევრამდე რომ კაცმა გაუძლოს ამ ჩვენს მუშაობას, პირდაპირ ზეკაცობაა!

— კაცო რამდენი ხანია ქეიფი მინდა და ვერ გამიბედნია, ვაი თუ გამიგონ-თქო! — ჩაერია ლაპარაკში დირექტორის თანაშემწე

— ნემსის წვერებზე ვართ მე და ჩემმა ღმერთმა. ვინ გაუძლებს ასეთ მუშაობას.

—:—

ერთ დღეს ისევ გავარდა ხმა, რომ ხვალ რევიზია მოდისო.

— მადლობა ღმრეთს!—გაუხარდა ყველას.—რაც მოხდება-მოხდეს. ნერვები ამეშალა ამდენი ლოდინით? ნემსის წვერებზე ვართ. არაქათი გამოგვეცალა ამდენი მუშაობით!—და ჩუმად მიდიოდენ საქმეთა მმართველთან თავისი განცხადების უკან გასატანად.

— რატომ მიგაქვს? ხვალ-ზეგ რევიზია მოდის. ეს თქვენი განცხადებები შტატის მომატების შესახებ საჭიროა, რომ არ შეგვამცირონ!—უხსნიდა საქმეთა მმართველი.

— კი, მაგრამ... ისე.. მე არ მინდა!:: მე კი ვასწრებ სამუშაოს!—ამბობდენ თანამშრომლები და მიჰქონდათ განცხადებები. თანაც ფიქრობდენ:

— ეს რომ რევიზიამ ნახოს, იფიქრებს—უვარგისია, მუშაობას ვერ ასწრებსო, და დამითხოვს!

—:—

მუშაობა ისე ნაყოფიერად მიდიოდა.

ერთს სოფლელს, რომელსაც რამდენიმე დღის ხაგრძალიც კი წამოეღო, მაშინვე მისცეს ცნობა.

— კაცო, ამ ერთ თვეში ისეთი რა მოხდა, რომ აქ ყველაფერი გამოცვლილა! — ჰკითხა შესასვლელში მდგომ მეკარეს, რომელმაც თავაზიანად გაუღო კარები და განუმარტა:

— ეს, მეგობარო, იმიტომ, რომ შტატების გაწმენდასა და რევიზიას ელოდებიან!

— ნეტავ სულ ასეთ შიშის ქვეშ იქნებოდენ,—კარგად იმუშავებდენ!— ჩაილაპარაკ სოფლელმა და სოფლისაკენ გზას გაუდგა.

ისელი.

— ქალო, ასე, კუდრაჭა კაბა რად შეგიკერავს, ან ეს თმები ასე რად შეგიმოკლებია?!

— ᲰᲛ, საოცარია! კაცი სულ კულტურაზე გაჰკივი, ხოლო საკმაოა ადამიანმა ოდნავ კულტურულად ჩაიცვას, ან თავი მოირთოს, რომ შენ ამის წინააღმდეგ ამხედრდები!

ᲕᲐᲜᲝ ᲓᲝᲧᲚᲐᲞᲘᲐᲨᲕᲘᲚᲘ

ვანო დოყლაპიაშვილმა ცხრაწლედი რომ დაამთავრა და უნივერსიტეტში გამოცდებში ჩაიბუქა, გადასწყვიტა: სხვა უკეთესი რამ სამსახური თუ არა, მასწავლებლობა მაინც ეშოვნა. თუ ამ სამსახურის შოვნაც გასჭირდებოდა და — ანასუნი მაგის საქმეს: სამკითხველოს გამგეობაზედაც ხო იტყოდა უარს (არარაობას ცხრა ულელი ხარი სჯობია!).

გავიდა თვეები... გასჭირდა საქმე და დოყლაპიაშვილმა ძლივს - ძლივობით სამკითხველოს გამგეობა იშოვნა კახეთის ერთ მიყრუებულ სოფელში — ნარიან კარში.

საღამო იქნებოდა სოფელს რომ მიუახლოვდა. გზებზე საშინელი ტალახი იდგა. ვანო ძლივს - ძლივობით მიღანავდა ტალახში. ერთიც ვნახოთ და ვანო დიდ ტალახში კისრამდე ჩაეფლო.

— ეე, ეიხრჩობი, ვინ ხართ ქრისტიანი, ძიშვილეე! — ყვიროდა ვანო. მაგრამ ყურიც არავინ ათხოვა. იქიმა, ეჭიმა ზევით-ზევით და ძლივს ამოვიდა ტალახიდან. საწყალი ახალ ამოვლებულ ჩურჩხელას ჰგავდა!

როგორც იქნა საღამოს მიაღწია სოფელში. რადგან თემალმასკომი უკვე დაკეტილი იყო, დოყლაპიაშვილმა იკითხა და პირდაპირ თემალმასკომის თავმჯდომარის ოჯახში მივიდა.

—მობრძანდით! — მიესალმა თავმჯდომარე და ხელი გაუწოდა ჩამოსართმევად.

— ამხანაგო, ხელის ჩამორთმევა არ შეიძლება! — მიუგო დოყლაპიაშვილმა. თავმჯდომარეს ჩამოსართმევად გაწვდილი ხელი ვერერმი ვერ ქვავდა.

— რატომ? — იკითხა თავმჯდომარემ.

— იმიტომ, რომ ხომ შეიძლება მე ახლა რაიმე საშინელი სენი მჭირდეს და ხელს რომ მიწვდი, ხომ გადაგედო?

— თუ საშინელი რამ გჭირდა, აქ რაღას მოდიოდი? — უთხრა თავმჯდომარემ.

— მე არაფერი მჭირს, მაგრამ ისე ვამბობ...

ოთახში თავმჯდომარის ცოლი შემოვიდა. მას პატარა ბავშვმა შემოსდია. ქალმა ბავში ხელში აიტაცა და რაშდენჯერმე მხურვალედ ჩაკოცნა.

— არც ეგ შეიძლება, — შენიშნა დოყლაპიაშვილმა, — ხომ შეიძლება ახლა იმ ქალს რაიმე სჭირდეს და ამ ბავშს გადაედოს?

— მამა გიცხონდა, — გაეხუმრა თავმჯდომარე, — ჩვენ არაფერი სენი არ გვჭირს. თქვენ ნუ სწუხდებით. თქვენ ის მითხარით: რისთვის მოგზრძანებულხართ?

— თქვენი ქოხ - სამკითხველოს გამგეთ გამომგზავნეს. თქვენი სოფლის მუშაკი ვიქნები აწი! — მიუგო დოყლაპიაშვილმა.

— მართლა?.. ძალიან კარგი- განათლებული კაცი ყოფილხართ და დაგვეხმარებით მრავალ საკითხის გარჩევაში.

— ცხრა კლასი გავათავე! — მიუგო ვანომ.

— რახან ასეა, ერთი ეს მითხარით: ტრაქტორის შეძენა სად შეიძლება, რა ღირს, ან რომელი სისტემა გამოგვადგება?

დოყლაპიაშვილი სდუმდა...

— აბა ის მითხარი: მიწა ღრმად უნდა მოხნა, თუ მაღლა? ან თესლთა ცვლა როგორ უნდა მოახდინო?

დოყლაპიაშვილი კიდევ სდუმდა...

— აბა, ეს მითხარი: მიწის დასვენება სჯობია, თუ განაყოფიერება? ან რა მიზეზია, რომ ამ ბოლო დროს ბევრი წვიმები მოდის?

— არ ვიცი!.. — მიუგო დარცხვენით დოყლაპიაშვილმა.

— მა რაღა ნასწავლი ხარ ეგენიც თუ არ იცი?

— ჩვენ სკოლაში ვსწავლობდით: ტრიგონომეტრიას, გეომეტრიას, ალგებრამეტრიას, ბიოლოგიომეტრიას...

— მერე ამ ტრიეებში არაფერი არ სწერია მოსავლის შესახებ?

— შარზე ხარ, ძმაო! — მიუგო დოყლაპიაშვილმა.

— რა გაცხარებს, კაცო, — უთხრა თავმჯდომარემ — შენ მარტო წიგნები გისწავლია და სხვა არაფერი. ჩვენ კი მივარდნილ ადგილას ვცხოვრობთ და გვინდა ისეთი კაცი, რომელიც მეურნეობაზე დაგვიწყებს ლაპარაკს... მარა არაფერია: ერთ წელიწადში აქ ყველაფერს შეისწავლი!

მ. ჩიბათელი.

ᲡᲪᲔᲜᲐ ᲢᲔᲚᲔᲤᲝᲜᲗᲐᲜ

ᲑᲐᲠᲘᲨᲜᲐ, ᲑᲐᲠᲘᲨᲜᲐ! გადამაბი, დედა ნუ მოგიკვდება, ინდიქტიორ ხაჭაპურაძეს. მზათაა? სპასიბა!

(რეკავს) ვინაა ტელეფონთან? ჰა?.. ინდიქტიორი ხარ?.. გვაცა, ბოშო, გვაცა! ვინაა იქინე, რომ გეეკვეხა შუაზე?!. რაო?.. საჩხერე ხარ!! რა ეშმაკად მინდა საჩხერე! ᲑᲐᲠᲘᲨᲜᲐ ᲑᲐᲠᲘᲨᲜᲐ! მომაშორე ეს საჩხერე, უთხარი: „უთხარი ნუ ეჩხირები–თქვა“, და დედა ნუ მოგიკვდება, და რაცხაფერად, ინდიქტიორს დამალაპარაკე

(რეკავს) ინდიქტიორ, ინდიქტიორ! ჰა!.. რაიო, რაიო?.. კაცხი ხარ?!: დედაია, რა ვქნა აწი! ᲑᲐᲠᲘᲨᲜᲐ, ᲑᲐᲠᲘᲨᲜᲐ?.. სიდ, ჯანაბაში წადი!.. ჰა?.. ᲑᲐᲠᲘᲨᲜᲐ ᲮᲐᲠ?:: ე, ქალო მიშველე და რავალარცალა გადამაფსკვენ ინდიქტიორ ხაჭაპურიძეს

(რეკავს), ინდიქტიორ, ნდიქტიორ? ჰა?.. მერჯევი ხარ?!. ვაიმე, რა წყალს მივცე თავი! ᲑᲐᲠᲘᲨᲜᲐ, ᲑᲐᲠᲘᲨᲜᲐ?.: შე, ქალო, მიშველე, მომეხმარე შენს სულის კილტეს დაენაცვლოს აფრასიონ სიკინჭალაშვილი. რაცხაფერად შემაერთე ინდიქტიორს და მაგიორი პატივისცემა გადამახდიე.

(რეკავს), ინდქტორ სისოიჩ, შენა ხარ? მადლობა ღმერთს!.. გვაცა, ბატონო, გვაცა! რა კაცხიო, რის მერჯევიო, ინდიქტიორს ველაპარაკები! აპა, თუ მაცალონ ამ ყურუმსაღებმა! ინდიქტიორ! მეიხედე აქეთ. ოო, ძლიავს! ᲮᲠᲐᲡᲢᲘ, ინდიქტიორ, ᲮᲠᲐᲡᲢᲘ! რავა ხარ, ბიჭო, დუქანი დაგილუქეს? ნუ მელაპარაკები, შე კაცო?!. რეიზა, ბიჭო, რეიზა? შავ სიაში ჩაგწერეს?.. დედა, ღმერთო მომკალი აწი! რატომ, ბიჭო, რატომ? გირვანქაში ჩეთვერს იპარავდიო?!. რა უყოთ მერე!.. აწი და ჩეთვრის გულიზა გაგაბრიღადეს შე საცოდავო... რაიო?.:: კომპერატიას დარჩა ბურთი და მოედანიო? რაფერ, ბიჭო, რაფერ? ᲑᲣᲖᲙᲐᲜᲢᲔᲑᲘ და დაირები მეიტანეს? აწი? ფართალი დეილია და ᲑᲣᲖᲙᲐᲜᲢᲔᲑᲘ წაიღეთო! წამევიღოთ, შე კაცო, რა გენალვლება! დაირი შენ და ᲑᲣᲖᲙᲐᲜᲢᲘ მე. უპრიწინოთ და დაუაროთ ლეკური. რაიო?.. ლების პირებს ყიდულობდენ და ფანჯრები ჩაულეწიათ კომპერატიაშიო?!. ნუ ლაპარაკობ, შე კაცო? ჰა? რა სთქვი? ცომ ჭადს აცხობს კოომპერატია და კუჭი ამეშალაო?!. რა გიჭირს მერე, ᲡᲐᲚᲐᲠᲘᲢᲔᲚᲘ ალარ დაგჭირდება. ინდიქტიორ? მეიხედე აქეთ? გვაცა, ᲑᲐᲠᲘᲨᲜᲐ, გვაცა! ერთი „პრავილაზე“ დამალაპარიკე იმ კაცს! ვოტ თებე ნა! ინდიქტიორ, ᲮᲛᲐ ამეიღე, შე კაცო, რავა ᲮᲠᲘᲜᲬᲘᲐᲜᲘ ყვიჩილივით წრიპინებს! რაიო, ინვალიდების მაღაზიაო? ჰო, გეევიგონე, შე კაცო, ყრუ კი არა ვარ! მერე? „დავესკას“ აყოლებს?! ნუ ᲑᲠᲝᲜᲓᲘᲐᲚᲝᲛᲑ, ᲑᲝᲨᲝ, საფართლოს „სადავესკო“ რაი აქვს, საყასპო კი არა! რა იყიდე? პირკალი! აწი?.. გინდა თუ არა თავსაფარი წეიღო?.. მუქთათ თუა, წამოიღე, რა გენაღვლება! ფულით? გინდა თუ არა კაის საქონელს გლახაც უნდა მოაყოლოვო?! აი, ახალი პიმპილა თუ გინდა აგია, ინდიქტიორ, ინდიქტიორ?!. არ მინდა, ᲑᲐᲢᲝᲜᲝ, ეს კაცხი, ვოტ თებე ნა! ასტე აბნეული ამბები თქვა ჩემმა მტერმა!.. ინდიქტიორ? საჩხერე ხარ?.. არ მინდა, ᲑᲐᲢᲝᲜᲝ, ეს საჩხერე, გეიგონეთ ყურში! ვოტ თებე ნა! ᲑᲐᲠᲘᲨᲜᲐ, ᲑᲐᲠᲘᲨᲜᲐ! აი, მამაჩემთან წადი!.. თფუი!.. თავსლაფი დავასხი ამისთანა ლაპარაკს!::

ᲒᲝᲓᲖᲘᲐ

ᲗᲔᲚᲐᲕᲘ

ᲕᲜᲐᲮᲔ ᲫᲕᲔᲚᲘ ᲗᲔᲚᲐᲕᲘ ᲑᲣᲠᲭᲔᲑ ᲒᲐᲚᲐᲕᲜᲘᲐᲜᲘ,
ᲔᲚᲔᲥᲢᲠᲝᲜᲘᲗ ᲜᲐᲗᲔᲚᲘ, ᲐᲑᲠᲔᲨᲣᲛ ᲭᲐᲠᲮᲜᲘᲐᲜᲘ,
ᲡᲐᲣᲓᲠᲔᲑᲘ ᲓᲐᲙᲔᲢᲘᲚᲘ, ᲛᲝᲮᲡᲜᲘᲚ ᲒᲣᲛᲑᲐᲗᲘᲐᲜᲘ;
ᲧᲐᲜᲗᲐᲠᲘ ᲪᲐᲠᲘᲔᲚᲘ, ᲠᲘᲧᲔ ᲛᲠᲐᲕᲐᲚᲭᲕᲘᲐᲜᲘ;
ᲑᲐᲖᲐᲖᲮᲜᲐ ᲩᲐᲛᲙᲕᲓᲐᲠᲘ, ᲛᲣᲨᲙᲝᲠᲘ ᲤᲐᲠᲗᲚᲘᲐᲜᲘ;
ᲛᲝᲔᲓᲐᲜᲘ ᲒᲐᲨᲚᲘᲚᲘ, ᲑᲐᲚᲘ ᲒᲣᲚᲒᲐᲠᲘᲓᲐᲜᲘ...
ᲐᲚᲐᲠ ᲘᲬᲕᲘᲡ ᲓᲣᲥᲜᲘᲡ ᲬᲘᲜ ᲛᲬᲕᲐᲓᲔᲑᲘ ᲨᲐᲮᲮᲘᲐᲜᲘ,
ᲐᲠᲡᲐᲓ ᲐᲠᲚᲜᲘᲡ ᲭᲧᲕᲘᲢᲘᲜᲘ, ᲡᲘᲛᲚᲔᲠᲐ ᲮᲠᲘᲜᲬᲘᲐᲜᲘ.
ᲐᲠᲡᲐᲓ ᲓᲝᲚᲚᲘ ᲓᲐ ᲖᲣᲠᲜᲐ, ᲐᲠᲡᲐᲓ ᲮᲐᲨᲘᲡ ᲓᲣᲥᲜᲔᲑᲘ.
ᲐᲠᲡᲐᲓ ᲑᲐᲚᲓᲐᲓᲣᲠᲘᲡ ᲮᲛᲐ, ᲙᲘᲜᲝᲑᲘᲭᲘᲡ ᲑᲣᲥᲜᲔᲑᲘ,
ᲭᲐᲜᲓᲐᲠᲘ ᲓᲐᲚᲕᲠᲔᲛᲘᲚᲐ, ᲒᲐᲤᲠᲔᲜᲘᲐ „ᲛᲮᲣᲥᲜᲔᲑᲘ“.
ᲪᲮᲔᲚ-ᲪᲮᲔᲚᲘ ᲘᲡᲐᲜᲡᲚᲔᲑᲐ ᲮᲘᲜᲙᲐᲚᲘ ᲓᲐ ᲥᲣᲤᲗᲔᲑᲘ.
ᲗᲔᲚᲐᲕᲡ ᲨᲔᲛᲝᲮᲕᲔᲕᲘᲐ ᲨᲔᲜᲝᲑᲔᲑᲘᲡ ᲮᲐᲜᲫᲐᲠᲘ.

(ᲮᲣᲪᲔᲑᲘᲡ ᲛᲔᲤᲝᲑᲐᲨᲘ ᲘᲠᲔᲙᲓᲐ ᲡᲐᲧᲓᲠᲘᲡ ᲖᲐᲠᲘ),
ᲓᲦᲔᲡ ᲙᲘ ᲐᲚᲛᲐᲡᲙᲝᲛᲡᲐ ᲰᲧᲐᲕᲡ ᲠᲐᲖᲛᲘ, ᲪᲔᲪᲮᲚᲘᲡ ᲛᲭᲠᲝᲛᲔᲚᲘ,
ᲔᲠᲗᲘ ᲑᲝᲭᲙᲐ ᲢᲣᲛᲗᲝᲛᲑᲘ, ᲛᲔᲮᲐᲜᲫᲠᲔᲚᲘ ᲖᲝᲠᲑᲔᲑᲘ.
ᲛᲐᲒᲠᲐᲛ ᲔᲠᲗᲘ ᲐᲙᲚᲘᲐᲗ, — ᲐᲠ ᲣᲕᲐᲠᲒᲐᲗ ᲡᲐᲧᲕᲘᲠᲘ;
ᲡᲐᲖᲘᲓᲐᲕᲨᲘ ᲣᲑᲘᲐᲗ ᲗᲔᲗᲠᲘ ᲓᲘᲓᲧᲣᲠᲐ ᲕᲘᲠᲘ,
ᲓᲐ ᲗᲣ ᲒᲐᲭᲘᲠᲘ ᲓᲐᲰᲙᲠᲐ, ᲔᲡ ᲐᲛᲑᲐᲕᲘᲪ ᲮᲨᲘᲠᲘᲐ —
ᲙᲣᲚᲐᲙᲘ ᲛᲔᲓᲘᲓᲣᲠᲝᲑᲡ, ᲗᲐᲕᲘ ᲐᲚᲐ ᲰᲒᲝᲜᲘᲐ,
ᲭᲘᲠᲜᲐᲮᲣᲚᲡ ᲒᲐᲓᲐᲛᲐᲚᲐᲕᲡ, ᲕᲘᲗᲝᲛᲪ ᲐᲠᲐᲤ ᲙᲘ ᲰᲭᲝᲜᲘᲐ,
ᲒᲐᲠᲔᲓ ᲗᲐᲕᲡ ᲛᲝᲘᲡᲐᲬᲧᲚᲔᲑᲡ, ᲕᲘᲗᲝᲛᲪ ᲢᲐᲑᲐᲑᲣᲙᲘᲐ,
ᲠᲝᲛ ᲜᲐᲮᲝᲗ, ᲒᲐᲙᲕᲘᲠᲓᲔᲑᲘᲗ, ᲜᲔᲢᲐ ᲔᲡ ᲠᲐ „ᲢᲣᲙᲘᲐ“?
ᲮᲐᲠᲯᲖᲔ ᲐᲠ ᲮᲓᲘᲚᲝᲑᲡ, ᲪᲠᲔᲛᲚᲡ ᲐᲤᲠᲥᲕᲔᲕᲡ, ᲒᲐᲰᲙᲘᲕᲘᲡ ᲕᲘᲗ ᲑᲣᲙᲘᲐ,
ᲐᲛᲘᲡᲗᲐᲜᲐ ᲮᲝᲠᲪᲛᲔᲢᲔᲑᲡ ᲐᲛᲝᲔᲤᲠᲐᲡ ᲡᲣᲙᲘᲐ.

ᲜᲐᲠᲙᲐᲜᲘ.

ᲧᲕᲔᲚᲐᲡ... ᲧᲕᲔᲚᲐᲡ... ᲧᲕᲔᲚᲐᲡ...

ᲛᲨᲠᲝᲛᲔᲚᲝ ᲛᲐᲡᲐ
ᲐᲠ ᲓᲐᲘᲕᲘᲬᲧᲝ
ᲨᲔᲜ ᲩᲕᲔᲜᲘ ᲙᲐᲡᲐ,
ᲔᲮᲚᲐ ᲒᲐᲘᲒᲔᲑᲗ
ᲗᲥᲕᲔᲜ ᲘᲛᲘᲡ ᲤᲐᲡᲡᲐ!
ᲛᲐᲨ, ᲓᲐᲛᲘᲨᲐᲓᲔᲗ,
ᲓᲔ, ᲘᲧᲝᲡ ᲡᲛᲔᲜᲐ:
ᲛᲢᲠᲔᲑᲛᲐ ᲩᲐᲘᲓᲔᲗ
ᲛᲣᲪᲔᲚᲨᲘ ᲔᲜᲐ;
ᲨᲐᲕᲘ ᲦᲚᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ
ᲧᲕᲔᲚᲐᲡ ᲒᲐᲥᲕᲗ ᲤᲣᲚᲘ,
ᲮᲨᲘᲠᲐᲓ ᲜᲐᲮᲝᲠᲝᲠᲗ,
ᲒᲘᲢᲝᲙᲐᲕᲗ ᲒᲣᲚᲘ,
ᲜᲣ ᲓᲐᲛᲘᲛᲐᲚᲐᲕᲗ,
ᲛᲔ ᲗᲕᲘᲗᲝᲜ ᲕᲘᲪᲘ,
ᲠᲐᲗ ᲣᲜᲓᲐ ᲐᲛᲐᲡ
ᲐᲛᲮᲘᲜᲘ ᲤᲘᲪᲘ.
ᲗᲣ ᲒᲘᲜᲓᲐ
ᲠᲝᲛ ᲛᲝᲒᲔᲛᲐᲢᲝᲡ
ᲨᲔᲜ ᲛᲐᲜᲔᲗᲖᲔ
ᲠᲕᲐ, ᲪᲮᲠᲐ ᲒᲠᲝᲜᲨᲘ.
ᲑᲐᲕᲨᲕᲔᲑᲡ ᲠᲐᲛᲔ ᲣᲧᲘᲓᲝ,
ᲪᲮᲝᲚᲡ ᲩᲐᲪᲮᲕᲐ
ᲤᲔᲮᲖᲔ ᲥᲝᲜᲨᲘ,
ᲒᲐᲘᲥᲔᲪᲘ, ᲨᲔᲘᲢᲐᲜᲔ
ᲘᲡ ᲨᲔᲜᲛᲐᲮᲕᲔᲚ ᲡᲐᲚᲐᲠᲝᲡᲨᲘ.
ᲣᲤᲐᲓᲐᲓ ᲒᲔᲒᲓᲝᲡ,
ᲠᲐᲡ ᲛᲝᲘᲒᲔᲑ,
ᲒᲐᲣᲩᲜᲓᲔᲑᲐ ᲝᲑᲘᲐ,
ᲒᲐᲔᲛᲗᲠᲘᲔ ᲡᲐᲚᲐᲠᲝᲡᲙᲔᲜ,
ᲛᲔ ᲨᲔᲜ ᲒᲘᲠᲩᲔᲕ, ᲡᲯᲝᲑᲘᲐ...
ᲠᲝᲪᲐ ᲒᲘᲜᲓᲐ, ᲒᲐᲛᲝᲘᲢᲐᲜ,
ᲜᲐᲬᲘᲚᲝᲑᲠᲘᲕ,
ᲗᲣ ᲒᲘᲜᲓ ᲡᲠᲣᲚᲐᲓ,
ᲚᲐᲠᲘᲑᲘ ᲮᲐᲠ ᲓᲐᲒᲭᲘᲠᲓᲔᲑᲐ:
ᲝᲯᲐᲮᲡ ᲘᲗᲕᲚᲘ
ᲠᲕᲐ-ᲪᲮᲠᲐ ᲡᲣᲚᲐᲓ.
ᲐᲠ ᲐᲡᲔᲡᲮᲝᲗ ᲙᲣᲚᲐᲙᲔᲑᲡ.
ᲩᲕᲔᲜᲘ ᲓᲠᲝᲗᲘᲡ „ᲑᲣᲠᲐᲙᲔᲑᲡ“,
ᲒᲔᲢᲧᲕᲘᲗᲗ ᲢᲙᲑᲘᲚᲐᲓ ᲐᲠᲐᲙᲔᲑᲡ“,
ᲨᲔᲒᲒᲘᲠᲓᲔᲑᲐ ᲖᲕᲐᲠᲐᲙᲔᲑᲡ.
ᲛᲝᲒᲐᲢᲧᲣᲔᲑᲡ, ᲒᲐᲛᲝᲛᲒᲪᲐᲜᲪᲚᲐᲕᲡ,
ᲐᲠ ᲐᲠᲡᲔᲑᲝᲑᲡ ᲛᲘᲗᲘᲗᲕᲘᲡ ᲕᲐᲓᲐ,
ᲑᲝᲚᲝᲡ ᲒᲔᲢᲧᲕᲘᲡ:
„ᲣᲙᲐᲪᲠᲐᲕᲐᲗ, ᲐᲡᲔᲗᲘᲐ
ᲩᲔᲛᲘ ᲛᲐᲓᲐ“!..
ᲡᲐᲘᲓᲣᲛᲚᲝᲗ ᲨᲔᲒᲘᲜᲐᲮᲐᲕᲡ
ᲛᲮᲝᲚᲝᲓ ᲩᲕᲔᲜᲘ ᲡᲐᲚᲐᲠᲝ,
ᲛᲔ ᲨᲔᲜ ᲒᲘᲠᲩᲔᲕ, ᲐᲛᲮᲐᲜᲐᲒᲝ,
ᲘᲡ ᲡᲮᲕᲐᲡ ᲐᲠᲕᲘᲡ ᲐᲓᲐᲠᲝ.
ᲡᲐᲮᲔᲚᲛᲬᲘᲤᲝᲪ ᲘᲮᲔᲘᲠᲔᲑᲡ,
ᲒᲐᲠᲓᲘᲥᲛᲜᲔᲑᲐ ᲧᲕᲔᲚᲐᲤᲔᲠᲘ,
ᲥᲐᲚᲐᲥᲘ ᲐᲝᲠᲝᲠᲫᲘᲜᲓᲔᲑᲐ,
ᲡᲝᲤᲔᲚᲡ ᲨᲘᲘᲯᲕᲚᲔᲑᲐ ᲤᲔᲠᲘ.
ᲔᲠᲗᲐᲓ ᲠᲘᲠᲘ ᲡᲐᲚᲐᲠᲝᲡᲙᲔᲜ!
ᲐᲑᲐ, ᲑᲘᲭᲝ, ᲰᲔᲠᲘ, ᲰᲔᲠᲘ,
ᲨᲔᲠᲪᲮᲕᲔᲡ ᲩᲕᲔᲜᲘ
ᲛᲢᲔᲠ-ᲝᲠᲒᲣᲚᲘ:
ᲙᲣᲚᲐᲙᲘ ᲓᲐ
ᲛᲦᲕᲓᲔᲚᲘ-ᲑᲔᲠᲘ!..

ᲫᲕᲔᲚᲘ.

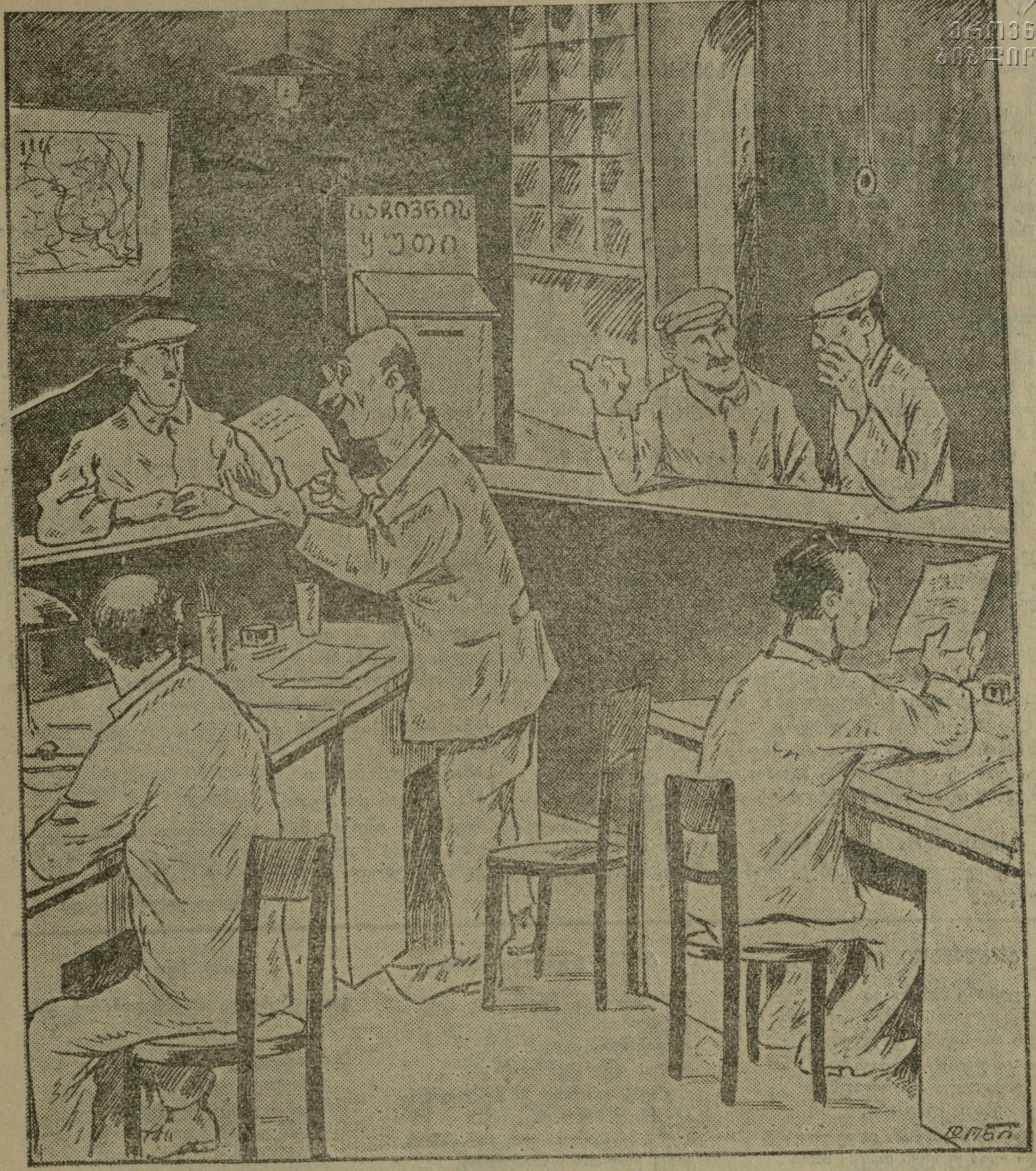

— რით აიხსნება ამ დაწესებულებაში ეს უჩვეულო წესრიგი?
— ვერა ხედავ, კედელზე, რომ საჩივრის ყუთი ჩამოუკიდიათ?

ღვინის გაჩენა

მიუხედავად იმისა, რომ ღვინო ჩვენში საზოგადოების პირველ მოთხოვნილების საგნად არის უკვე აღიარებული, ჩვენმა საზოგადოებამ (და მეცნიერებმაც) არ იცის, თუ საიდან წარმოიშვა ის.

ეს ჩემი პატარა შრომა იქნება ცდა ამ საკითხის მეცნიერული საფუძვლების გამოძებნისათვის.

უძველეს დროში ერთმა ფილოსოფოსმა შეურია ერთიმეორეს: მაიმუნის, თხის და ღორის სისხლი, დაღვარა ეს ნარევი მიწაზე, სადაც ამოვიდა ვაზი. აი, სწორედ აქედან წარმოიშვა ვენახი და ვენახიდან კი — ღვინო.

შეიძლება ეს ჩემი გამოკვლევა ვინმემ გადაჭარბებად მიიღოს. მაშინ მე ნება მომეცით დავამტკიცო ეს უტყუარი და ფაქტიური საბუთებით.

თუ მართლა მაიმუნის, თხის და ღორის სისხლიდან შესდგება ღვინო, მაშინ ყველა ესენი უნდა მოქმედებდეს ღვინის მსმელ ადამიანზე.

დიახ, ეს ასეცაა: როცა ადამიანი ცოტათი დათვრება (ე. ი. „შეზარხოშდება“) ის მაშინ მაიმუნი ხდება, „გამაიმუნდება“. შემდეგ თუ კიდევ დაუმატა ღვინო, ის ადის თხის სა-[illegible]; მაშინ ის იწყებს ყ[illegible]ა-ფერს, თხასავით ხთუნვასა და მეტიჩრობას. ამის შემდეგ თუ კიდევ გადახუხა, — ის უკვე ღორად იქცევა: მისთვის ერთია, როგორც ღორისათვის, ტალახი, წყალი, თოვლი, ყველგან გორაობს.

დიახ, ეს ასეა. ყველაფერი ამის შემდეგ მე მგონია; რომ ეს ჩემი დებულება დამტკიცებულია და აქ საკამათო არაფერია.

დ. ილეჩურ.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

რია-რია

სენაკის „ცეცხლის მჭროელი რაზმი“

ხმა: — ბიჭოს, პაჟარი, პაჟარი, დარეკეთ სადგურის ზარი. (რეკა ზარების განურჩევლად ისმის).

ხმები: — ამხანაგო, სადაა პაჟარი ან ის ქალი ვინაა, რომ ასე ჰკივის?

სანდრო: — არ ვიცი სწორედ, ამბობენ სასამართლოშიაო.

ქალი: — ტიტუუ. რა მეშველება აწი? არა ხართ ქრისტიანი! მომეშველეთ!

სანდრო: ბიჭო, ვანო. წადი და ნიკოს ნაჯახი გამოართვი, სახურავი გადავაძროთ. (ვანო გარბის).

ხმა: — სანდრო, სანდრო, ბიჭო, აჰა, ერთი ვედრო — წყალი, დაასხი...

სანდრო: — ვა, ერთი რას მეყოფა? (ვანო მორბის და ხელში ნაჯახი უჭირავს, იქვე რალაცას წაებორძიკება და წაიქცევა).

სანდრო: (ვანოს) ვა, რა მოგივიდა? ეხლა რამ წაგაქცია? (ვანო აწვდის სანდროს ნაჯახს, სანდრო იწყებს სახურავის აძრობას).

მილიციონერი: — არ აყარო. მე გეუბნები, სახურავი, თორემ... (რევოლვერზე მიიდებს ხელს).

სანდრო: — მა რა ვქნა შე კაი კაცო, ამდენ ხანს სახლი ქე დაიწვება, თუ არ მოვეხმარეთ ადრევე.

ხმა: — ბიჭოს, ჩუ, რკინის გზის პაჟარნი კამანდა მოდის.

ხმა: — ხაბარდა, გზა დაგვითმეთ, (ამ დროს წყლის ბოჭკას ბორბალი გამოუვარდება. ხელით მიცვივდებიან და როგორც იქნება წაათრევენ).

მიხო: — (ლადოს) კაცო. ქალაქის ცეცხლის მჭროველი რაზმის აღტომობილი მგონია, ახალია და თუ ახალია, რატომ არ იჩენს აქტივობას ამ ცეცხლის დაქროობაში.

ლადო: — რა ვიცი, აქაური ცეცხლის მჭროველი რაზმი ყოველთვის ასეა. სახლი რომ დაიწვის, მერე მოვა ფოსაშველებლად.

მიხო: — ბიჭო, ჩუ რალაც მოგუგუნებს.

ხმები: — პაჟარნი კამანდა, პაჟარნი კამანდა... (ზოგი უკრავს ტაშს და ზოგიც სიხარულისაგან ცეკვობს).

ხმები: ახალი პაჟარნი კამანდა... (ავტომობილი სასამართლოს წინ ჩამოდგება).

პირველი ხანძარმჭროველი: — ბიჭო, ეს კრანტი სად უნდა გაუკეთო?

მეორე ხანძ. მჭ.: — არ ვიცი სწორედ.

მესამე: — ეს შლანგი სად უნდა გავაკეთოთ?

მეორე ხანძ მჭრ. — ეს შლანგი უკან უნდა გავაკეთოთ.

მუშა: — ვა, შე ოჯახჭორო, სანამდი თქვენ ამას გამოაწყობდეთ, მანამდი ქე დაიწვება ეს სუდი.

პირვ. ხანძ. მჭრ: — სუ, თავი შეიკავე, ხომ ხედავ (უჩვენებს მუშტს).

მესამე ხანძ. მჭრ. — (უძახის) წყალი მაგრად გაუშვი; არ გესმის?

პირველი ხანძ. მჭრ. — გაშვებულია, გაშვებული. (შლანგით წყალს აქა-იქ ასხამს, ხან ხალხისაკენაც).

ხმა: — კაცო, ჩვენ რომ გვასხამთ წყალს, ჩვენ ხომ არ გვეკიდება ცეცხლი? იმ სახლს ეკიდება და თუ შეგიძლიათ, ის დააქრეთ.

ვალერიანე: — ოტ, შე მამაძაღლო, როგორ გაბედე წყლის გაშვება; ხომ ხედავ წყალმა ფეხი დამისველა?

ხანძართ მჭრობელი: — რა ვქნა, ბატონო, არ ვიცოდი შენ თუ აქ იყავი, თორემ არ გავბედავდი.

ხმა: — მოქალაქენო დაიშალენით, ცეცხლი ჩაქრობილია.

ხმა: — ვინ ჩააქრო?

ხმა: — ვინ და პაჟარნი კამანდამ.

ხმები: — იმდენი მამა გიცხონდათ. იმათ კი არა, ეს ჩვენი ბიჭები რომ არ ყოფილიყვნენ ეს შენობა ეხლა დამწვარი იქნებოდა. ხალხი ნელნელა იშლება.

მიხეილ ველისპირელი.

ალგულალი. (ტფ. მაზ.)

ივლიანე მარკოზია
თემ-სკოლების გამგე გახლავს.
კაცს ძმა-ბიჭათ გაუხდება,
თუ კი ღვინის სმაში ნახავს.
ის დამჯდარა ალბულალში,
გეგონებათ კომისარი.
სკოლებს მაინც არ დაივლის,
სულ რომ ურტყა თავში სარი.
მაწევანში დაგვინიშნეს
სასწავლებლად ბოკერია.
დაერია მოწაფეებს
თითქოს ვეფხვის ბოკერია.
გაგუას კი ასე უთხრათ
თუ გინდ მივსცეთ დარიგება:
გრიშას თავი დაანებოს,
უჯდობს ვანოს შერიგება.
ვინ არ იცნობს ალბულალში
ავაქოვს და ზედანიას.
ლაპარაკს, რომ დაიწყებენ—
გულზე მოგფენს ვარდს და იას.
ზურგს უკნიდან კი სამარეს
გაგითხრიან თავის ხელით
თვითონ კი თავს იმართლებენ.
გაძვრებიან „გველის ხვრელით“.

შეკარდენი.

კოდა ტფილისის მაზრა

ტარტაროზო, შეიძლება.
გაგეგონოს სადმე კოდა,
აქ **ვაგრები** თარეშობენ,
ახალი აქვთ ხერხი-მოდა...
გზებს და ხიდებს ნუ იკითხავ
აქ არსად არ გაისვლება.
ჩვენი მტკვარიც ვერ გარეცხავს,
ვინც ტალახით გაისვრება.
ამ სოფელს არ ჩამორჩება
წინმსვლელობით ჩვენი **ბოგვი,**
შენი კერძი აქ ბევრია,
თუ კი **შენი** ცოცხით მოჰგვი.
კოოპერატივს თუ იკითხავ—
ცარიელი აქვს მას თარო.
გლეხებს რაც სურთ ის არ არის,
და ეს არის სამწუხარო.
ხალორშენის სატყეოში
ღღეს ვინ იცის რა არ ხდება.
თუმც ბევრია ტყის მცველები,
მაგრამ ტყე კი იჩეხება.
შენთვის ღღეს ხომ ცნობილია
ბეთარი-წყარო, ალბულალი,
ბევრი ისე გათავხედდა,
რომ სჯერია **შენი** დალი.

ქ. სორტელი.

გოში, ქუთ. მაზრა

გადაყენებული თავმჯდომარის გოდება.

ალმასკომის თავმჯდომარედ
დამაყენეს — დელიაო.
მამაპაპურ ჩვეულებებს
უცებ მივყავ ხელიაო.
ვფიქრობდი, რომ მე ვიყავი
ჩვენი თემის მამა-ღმერთი,
ალმასკომის თავმჯდომარედ,
მე ვვარგოდი მხოლოდ ერთი,
მოაბლოვდა არჩევნები,
შესდგა კომისიებიო,
გაცხოველდა მუშაობა,
შეადგინეს სიებიო,
ჩამამწარეს, ჩამაშხამეს,
სამართალი არის ესო.
გული ძალზე შემიწუხდა
რომ პანლური ამომკრეესო.
ალმასკომის თავმჯდომარეე
ხელს ნუ მიჰყოფ ლხენასაო.
თორემ ბოლო დროს მოიმკი.
ჩემებრ ცრემლთა დენასაო.

ცულმბური.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

პროვინციალური

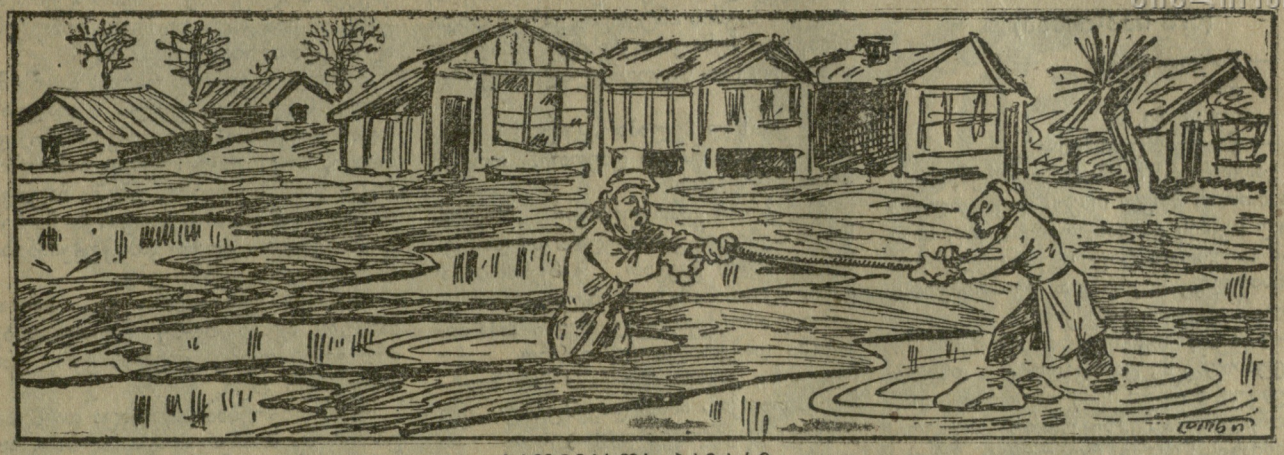

საჯევახოს ბაზარი
თუ არ გაწყდა ბაწარი.

მუშკოროპში

მოძრავი კაბინეთი.

მუშკოპში გახლავთ სექცია,
ნარ-პიტათ წოდებულია,
და მისი ჯავრით, ტარტაროზ,
ცეცხლი მაქვს მოდებულია.
(თავს გეფიცები, ტარტაროზ,
არ მითქვამს ტყვილათ ლექცია,
როგორც ურემის ბორბალი,
მოძრავი არის სექცია)
როდესაც იგი დაარსდა.
გამგეობისგან ლოცვითა,—
ის მოათავსეს, ძამია,
სადაც ვაჭრობენ ხორცითა.
მეორეთ, ფუძე, უცვალეს
პურის სექციის ბინაში..
უთუოთ სმენას დაკარგავთ,
რომ დარჩეთ, იქ ერთ კვირაში)
მესამეთ—გადაულოცეს
იგი მუშკოპის სალაროს,
სადაც მოლარეთ კუდები
დგანან დილას და საღამოს.
ხან ზემო სართულს ასტუმრეს,
ხან ქვევით ჩამოატარეს;
სექციის ამმაგიდით
ასე ამ ყოფით ატარეს.
ასე მოეპყრენ სექციას
სახალხო კვებას და გამგეს,—
და ბოლოს სამმართველოდან
ის სამუდამოთ აბარგეს.
ბევრი ვეძებე და შემდეგ
რუსთველზე ვნახე, მგონია;
თვით კაბინეტი გამგითურთ
დაღვრემილ-დანაღონია.
მას ორიონტში უშოვეს.
ერთი პატარა ოთახი
და იქ მოაწყო სექციამ
ეს ნაწამები ოჯახი.
მიდიხარ ხელ მოსაწერათ,
მერმეთ მუშკოპში ბრუნდები,
და ერთ უბრალო რაიმეს
თითქმის მთელი დღე უნდები
ასე შორს მისვლა და მოსვლა
სულ აღარაფერს აღარ გავს,
შრომის ნაყოფის მაგიერ,
მშრომელი მეტ დროს დაკარგავს.

ოხტომეს-პირელი.

მარანი

ტარტაროზო, ლალე,
მე შენ გენაცვალე,
შენი სამთითა ჩანგალი
მოგვაშველე მალე!
ახლოს აქ პარმენ მიქაძეს
სანარდო გაუხსნია,
გლეხებს ხომ ტყავი გააძრო,
(დახე, წყეულს რა უქნია!!.)
იმას უკან არ დარჩება
მისი ცოლი, „სპეცი“ მარო,
ნარდის თამაშს ის გასწავლით,
თუ გსურს მისთვის მიებარო,
დღე და ღამე მათ დუქანში
ერთი აურ-ზაურია,
მარუსია გაიძახის:
„დავაი ორი შაურია!“
თავს იყრიან აქ ოცობით:
ალექსანდრე, გიორგი, „ნინა“,
წასულ წელში აღმასკომმა
ჩვენი თხოვნა შეისმინა.
როს მზე ჩაწვა ცის კიდურში
და დაბნელდა არე-მარე,
იმათ ნარდი ჩამოართვეს,
დარჩა მარო მგლოვიარე.
ეხლა კიდევ კვლავ განაგრძობს,
როს მიყუჩდა მათზე ხმები...
შეგვაწუხეს::: მოგვაცალეთ:::
ასე ამბობს აქ გლეხები.
კოოპერატივს მოევლინა
ვინმე ლადი ცაგურია,
ნაცნობებში დატრიალებს,
უცნობს მუსრი გაურია.
როს ჩითების კრიზისია,
თეთრეული გლეხს აკლდება,
ფოსტის გამგის ცოლი, ლიდა
დატვირთული მიბრძანდება.
ფოსტისკენაც, ვისგანც ჯერ არს,
საჭიროა ყურადღება,
სამართლეა—თვალდახელშვა
წერილები იკარგება.
ჩვენ მის გამგეს ვეკითხებით:
„კოლა, ასე რატომ ხდება?).

ბრაგუნა.

ზესტაფონში

ტარტაროზჯან, გენაცვალე,
კალამს ვფერამ,
ეს იკმარე, შემდეგ მალე
სხვას მოგწერამ.
შენ ვერ იცნობ
აქ წაქაძე ონისიმეს,
მუშკორებმა გაზეთში, რომ
გაშმოჭიმეს?!.
ნოქრათ გახლავთ პურის საცხობ
ჩვენ „ზაკტპო-ში,
რომ ეხვეწო, პურს არ მოქცემს,
თუ აქვს ხოში.
უხეშ სიტყვით გაგაბრაზებს
სწორეთ მაშინ
და კიდევაც გითავაზებს
„სილას“ ყბაში.
როცა მუშას ეჩქარება,
მიდის მასთან,
„პური არ მაქვს“-ეუბნება:
„წადი სხვასთან“.
გადამალულ პურს კი აძლევს
ვაჭრებს, ჩარჩებს;
ტარტაროზო, მას ამ საქმეს
ნუ შეარჩენ!

ძირულელი თალა.

ცხვრის დუმა

სურამი.

ეს სოფელი დუმა არის
მოხერხებით სათალიო,
და ამ თლაში, როგორც ვამჩნევ,
არავინ მყავს ბადალიო.
სურამის ფსიხალშენში
მსახურობენ მრავალიო.
ვინ გამგის —სად რას ვშვრები,
სად ფული მაქვს, სად ვალიო.
„ზავხოზ“-ადმინისტრატორის
მე გავითქვი სახელიო;
ჩემი რისხვით ხმას ვერ ძრავენ,
ვისაც რა აქვთ სათქმელიო.
ხნიერი დიასახლისი
რაღაც ხრიკებს მოვუხერხებ
მსურს იმათი გაგდებაო.

ხერხი.

ჩია კაცი
(თუ იკადრება)

— წაიკითხეთ?..

— რა?

გავიოცე მე.

— წაიკითხავდი-ი-ი-ი..

გააჭიანურა ჩემმა მოსაუბრემ, თუმცა თითონ მთელ თავის სიცოცხლეში სულ საქმის გაჭიანურებისა, თუ სხვა რამ ბიუროკრატიულ სნეულებათა წინაალმდეგ სწერს და ლაპარაკობს, ერთი სიტყვით, იბრძვის.

— რას წავიკითხავდი? არ მესმის!..

ვუპასუხე მე და თვალები დაბლა დავხარე, ნიშნად ჩემი დათმობისა და, მორჩილებისა ჩემზე უფრო ძლიერი ადამიანის წინაშე, როგორსაც ამჟამად ჩემი ნაცნობი უთუოდ წარმოადგენდა, რადგან მან უკვე იცოდა, ის რაც ჩემთვის ჯერჯერობით მთელ გამოურკვეველ უსაზღვროობას შეიცავდა.

— არა, ან მაშინ ვინ აიძულებდა, როცა თავის ერთგულებას გვეფიცებოდა, ან დღეს ვინ რად აგდებს მის ასეთ ქამოზასა და ქამელეონობას?!.

განაგრძობდა ჩემი ნაცნობი, თითქოს დასაწყისი ამ სასაუბროსი ჩემთვის უკვე გასაგები და ცნობილი იყო. თითქოს ჩემთვისაც ისევე სავალდებულო იყო ყოველივე ამის ცოდნა, როგორც ეს თითონ მას ჰქონდა უკვე გაგებული და ალბათ, ამ წუთამდი რამდენიმე ჩემისთანა გაუგნებული პირისათვის გაცნობილ-გადაცემული კიდეც.

მე ერთხანათ ეჭვიც კი აღმეძრა: შეიძლება ესეც როგორც ათასი სხვა, ისევ „მისტერ ტროცკის" შესახებ მომითხრობდეს - მეთქი.—მაგრამ თავი შევიკავე და აღარ დავამცირე ასეთ უკვე დრომოჭმულ და თითქმის ტრაფარეტად ქცეულ საგნამდის დაყვანა ჩემი ნაცნობის სენსაციურობით სავსე,—თუმცა ჩემთვის ჯერ კიდევ გამოუცნობელ ამბისა.

— ვის არ აიძულებდენ? ვინ იქამელეონა? არ მესმის, მართალი გითხრათ...

სასოწარკვეთილებით მივუგე მე და ხელები ისე გავშალე მისი ცხვირის წინ, თითქოს ეს არის, სათხეველ ბადეს გადავუძახე ამღვრეულ წყლით სავსე მორევში ჯერ კიდევ გამოურკვეველი სიდიდისა, ფორმისა და რაოდენობის თევზის დასაჭერადო.

— არა, მე სულ ეჭვი მეპარებოდა მასზედ.. არაფერი მრწამდა რა იმ კაცისა, უნდა გამოგიტყდეთ.:: მხოლოთ თქვენ ერთი დამრჩით, თორემ თითქმის ყველა ჩვენს ამხანაგს გავუზიარე უკვე მაშინვე ეს ჩემი აზრი.

ისე განაგრძობდა ჩემი მოსაუბრე ამ საინტერესო, ხოლო ჩემთვის იმდენადვე ინტერეს მოკლებულ, რამდენადაც საიდუმლო და ჯერ კიდევ გამოურკვეველ საგანზე ბაასს, თითქოს მეც ისე, მქონდეს იგი ათასჯერ გადაღეჭილი, როგორც მას; თითქოს, რადგან საგნის ინტერესი ეგზომ დიდი იყო, იგი ჩემთვისაც ისევე სავალდებულო იყო საცოდნელად, როგორც მისთვის.

— ვისზედ მელაპარაკებით, მითხარით ბარემ იწამეთ ღმერთი, თორემ არაფერი მესმის!

გადაჭრით გამოვუცხადე ბოლოს მოთმინებიდან გამოსულმა და დაწყებული ამბის ქვევით განგრძობისათვის შესათანამგზავრებლად ამოძრავებულ-ამოქმედებული ხელი შუა ბაზარში დაჭერილი ქურდივით გაქაჩული ზე კაკალ ცხვირის წინ შევუჩერე, თითქოს ამით დავემუქრე: „თუ ეხლავე თავიდანვე დალაგებით არ აგიხსნია ყველაფერი, აი, ამ საკუთარი ხელით მიგიჭყლეტ მაგ ცხვირს მაგ უტიფარი შუბლის ძირზე-თქვა!".

— როგორ, მართლა არაფერი იცით?!.

მოთმინების კიდევ უფრო გამწყალებელ-გამანადგურებელი პოზით გაიოცა მან.

— არა, ღმერთი, რჯული, დაღრანჯული, არაფერი მესმის!..

— კარგი ახლა!.

— ღმერთი, რჯული.::

ვუმეორებ მე.

დიდი გრეხისა და ზლაზვნა-ლოლნის შემდეგ, ჩემმა ნაცნობმა ძლივს ამოაყრანტალა:

— ისტრატი, კაცო, პანაიოტ ისტრატი, ცნობილი „პროლეტარული" მწერალი, ბალკანეთის „მაქსიმ გორკი," ჩვენი ბ-ბ-ბ-ბ-ს დიდი მეგობარი!..

— ვინ ბ-ბ-ბ-ბ, კაცო, რას ამბობ? გავიოცე მე, რადგან მეგონა თუ ენაბლუ ვინმეზე მელაპარაკებოდა, რომლის სახელსა და გვარს განგებ ასეთი ირონიული „ბ-ბ-ბ-ბ-"თი გამოხატავ.. და ახლა ჩემთან საუბარში, ხოლო ასეთი ენაბლუი კი მე არ მაგონდებოდა ჩვენ ნაცნობთა შორის.

მართალია, არიან ისეთი ახალგაზრდები, რომლებიც ასოს-ასოს ძლივს ასკვნიან, სიტყვების ერთმანეთზე გადაბმა აბა ხომ კიდევ მეტად უჭირთ, ხოლო მეტიჩრობა კი იმდენი აქვთ, რომ არა თუ პანაიოტ ისტრატებს გაუტყადრებენ თავს, შექსპირი ან გიოტე რომ წამოდგეს, იმათაც კი —დაჯექი, ამხანაგო, თქვენ არ გესმისო,—უმალ პირში მიახლიან ხოლმე, მაგრამ ისტრატის პირად მეგობრად მათ შორის მე მაინც არავინ მეგულებოდა, გარდა....

ეს მოხდა ერთ ინტიმიურ ბანკეტზე ამ რამდენიმე წლის წინად. სხვადასხვა ქვეყნის მწერალ-მოაზრეთა შორის, ერთი დაბალი, ჩია ტანის კაციც ერია. სახე შავი ჰქონდა, ვიწრო, ისე ჩოფური და დაჭყლეტილი, ღობეში რომ მწარე კვახი გაეხირება და ფერდები მიეზნიქ-მოეზნიქება ხოლმე.

ეს გახლდათ პანაიოტ ისტრატი.

ჩვენ შორის ახალგაზრდებიც, ერიენ. ისინი, ბუზები რომ რაფერს შემოეხვევა ხოლმე, ისე შემორტყმოდენ გარს ამ ჩია კაცს და ჩვენ, მოხუცებს, აღარ გვითმობდენ იმის თავს.

მახსოვს, ვიღაცამ რაღაც წიგნი მიართვა საჩუქრად. ყველა ახალგაზრდამ თავიანთი სახელ-გვარები და, მგონი, ზოგი ტიტულებიც ჩამოუჭიკჭიკეს წიგნის ყდებზე, უბეში ჩაუდვეს ამ ჩია კაცს და თან გაატანეს. მე ჩემი ფაქსიმელეთი აღარ გამიჭუჭყიანებია იმ ჩია კაცის ფაქიზი უბე.

მახსოვს, ყველაფერი ეს კარგათ მახსოვს. აქ „ბე-ბე-ბე" მართლაც ბევრი ერია, თუმცა ყველას ვერ დაიმახსოვრებ კაცი.

მე ამ ფიქრებმა გამიტაცა და მოსაუბრეც მე მომჩერებოდა. ალბათ, თუ განიცდიდა იმ შინაგან სიამოვნებას, რომელიც ყოველ მეჭორე კაცს ახასიათებს ხოლმე.

თუმცა მაპატიე, ჩემო ნაცნობო და მეგობარო, თქვენ ამჟამად ჭორთან კი არ გქონდათ საქმე, არამედ შმორთან, თუმცა საბედნიეროდ—შორთან, შორეულ, ძალიან შორეულ უსიამოვნებასთან..

გავაჭიანურე ჩემის მხრით ახლა უკვე მე და გადავხედე ჩემს მოსაუბრეს, რომელსაც, რა კი შევამჩნიე, რომ დაწყებული საუბრის განგრძობა ძალიან სურდა, შესაფერი საკენკი გადავუყარე

— მერე რა უთქვამს, რა მოუჩმახავს, აღარ მეტყვი?!.

— მოსაწყენია-ო, ჩვენზე უთქვამს, საბჭოთა ქვეყანა აღარ მაინტერესებსო, მე უფრო რევოლიუციონური რომანტიკის მოტრფიალე ვარო!..

— ჰმ!.

— იცით, რა გითხრათ—მოვუჭერი მოსაუბრეს მე, ცოტათი გულმოსულმა:

— არ ვიცი, რამდენი დღე გაატარა ისტრატიმ საბჭოთა კავშირში, რამდენი ჩემისთანა საბჭოთა მოქალაქე ნახა მან ამ ხნის განმავლობაში, ხოლო პირადათ ჩემთვის იგი იმ ერთი დღის იმ რამდენიმე საათის განმავლობაშიც კი მოსაწყენი იყო, ინტერეს მოკლებულიც და, თუ გნებავთ, რომანტიზმისაგანაც შორს, მიუხედავათ იმისა, რომ მან, ზოგიერთ შემთხვევით იქ მობრძანებულ ქალბატონებთან ერთად, სუფრის თავზე გადმოხტომით ლეკურიც კი დაუარა...

ლეკურს იგი თამაშობდა ფეხებით, ჩვენებური კახურისა და განსაკუთრებით კი - ხვანჭკარას გავლენით. ხოლო რას ფიქრობდა იმ წუთს მისი თავი, ან რას გრძნობდა მისი გული, ეს კი დღემდის არავინ იცოდა...

არც მე, თუმცა ზოგიერთებივით სხვა ავანსი კი არაფერი მიმიცია მისთვის, გარდა ღვინისა!..

ღვინოს კი ჩვენში ზოგჯერ, პირიქით, ადამიანის დასაჩაგრავადაც კი იმეტებენ ხოლმე.

ონისიმე.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ფასკვლა ისტრატისა ს.ს. რ. კავშირიდან

მე იქ რა გამაძლებინებს,
თქვენი ხმა არ მოგდიოდა.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

გათოვის რკ.-გზ. 7 ღლედი

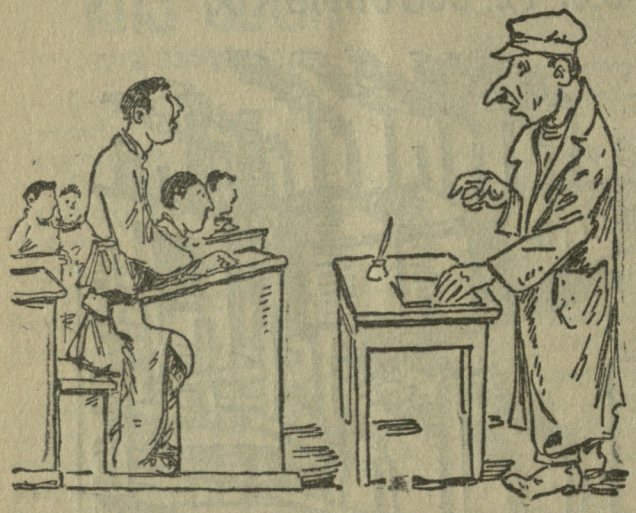

მოწაფე (საზოგადო მეცნიერების მასწავლებელ მოისწრაფეშვილს): — **მასწავლებელო, რას ნიშნავს ასოციაცია?**

მოისწრაფეშვილი: — ასოციაცია არის ისეთი ორგანიზაცია, რომელშიაც **ას-ოცი კაცია.**

ქუთაისი

ტარტაროზიდან, რა რომ ვერა მოგწერე,
გასულია; აღარ მახსოვს რახანი...
ახლა კი მსურს დავამღერო ყოველი,
როგორც ჩვენი ალფეზიას არღანი.

—:—

მუშათა კლუბს თუ იკითხავ, ნათლიჯან
შევანელეთ მუშაობა, რა გვიშავს.
განათება თუმცა ხშირად არა გვაქვს,
მაინც ვაკრავთ ათ მეტრიან აფიშას.

—:—

ფარდის ამწევს მოხვდა საკრაშენია,
აწევასაც აღარა ვსცნობთ საჭიროთ,
რომ წაგვბაძოთ: გირჩევთ ყველა კლუბებსა
და ხარჯები თქვენთ ასე შეამციროთ.

—:—

როს იქცევა ფარდა ნაფლეთ ძონძებად,
რომ გაჭვრეტა აღარ იყოს ძნელია,
ფარდის უკან ჩაატარეთ პიესა!
არ ივარგებს? — (აბა, რა სათქმელია).

—:—

როცა მორიგ წარმოდგენას ვაცხადებთ,
მაშინ ბნელა, სხვა დროს კი ნათელია.
ვალად გვადევს, რომ გავიგოთ, ტარტაროზ
ელსადგურში თუ ბოროტი ხელია?!

—:—

სტრახ კასამაც საქმე გაატრაქტორა,
გთხოვ, ამათაც აუწიო ყურები,
რიგში აურზაურია კასის წინ,
არ რიგდება წესიერად ფულები.

—:—

უნდა გითხრა, შალის საქსოვ ფაბრიკას
წელს სეზონი გვიან წამოეწია,
მაგრამ ფასებს მაინც ზორბად დაუწევთ,
ტყიბულისა მადლი თუ შეგვეწია.

—:—

ტრანსპორტებიც კუს ფეხებით დადიან,
მოლოდინი ძლიერ გასაჭირია,
ტყიბულოჯან, ერთი ძმურად გვითხარი:
როდის მოვა ჩვენთვის ქვანახშირი—ა?!

—:—

როგორც მოწვიმს: ვერ ჩაუვლი უნაოთ
წყალში მცურავ სამხედრო გოსპიტალსა,
ოკეანეს შეადარებ მნახველი — ან და კიდევ
პალიასტომის ტბასა.

—:—

ქვებზე ხტება ოქროს ფეხა დამები,
აბა, წყალში, მითხარ, ნეტა, ვინ შევა?
ეწევიან კაბას ზევით ბუზღუნით
მაგრამ... (განა წელს ზევით აიწევა?)

—:—

თუმც ვიხრჩობით, აღმასკომო, მაგრამ,
სანამ გვიჩანს წყალში ცოტა თავები,
ჩაიქროლე ამ ქუჩაზე და ნახე
წვიმიან დღეს უცხო სანახავები!..

პატარა ანკესი.

გლეხის ნაამბობი

ის იყო ი პარავოზმა გასათხოვარ ქალივით დაიყივლა თუ არა, მაშინვე ყვირილი ასტყდა სოფელში: ქალაქიდან კამპანიის ხალხი მოვიდაო.

კაცო, მერე და რა გახდა. რა ერთსა და ორ კამპანიას ხომ არ უქეიფნია ჩვენ სოფელში, რომ ასე გაკვირვებიათ და გაჭკივით მეთქი?!?

რა დროს ხუმრობაია, ფეხი მალე გადმოადგიო.

თურმე ნუ იტყვით — ქალაქიდან კომისია ჩამოსულიყო თესვის კამპანიის ჩასატარებლად და მე კი სულ გამოვებერყეტდი... კამპანია, კამპანია იყო, კომისიამ ჩალხი ისე დაატრიალა, როგორც გლეხებს ესიამონებოდათ. სათესლე ხორბალიც საკმაოდ ვიშონეთ. ბარე ორიოდე კულაკს— ბართლომეს და ჩაკუნტულას ზურგი აეწვათ, მაგრამ ეკუთვნოდათ კიდეც. მაშ რა ეგონათ, რომ გლეხებს ერთი ქვეყნის ხორბალი დასტყუეს და ორმოებში ჩაჰყარეს და ზედაც კრუხივით დაასხდენ, შერჩებოდათ!

ჰო, და ი ქალაქელების ამბავიც აქედან დაიწყო... ჩვენი სოფლითვინა კარგა ხანია ი თესვის კომისიამ კი ყველაფერი დაწვრილებით აგვიხსნა და ზედ მორტყმული ანდრესიც მოგვცა.

ჩვენც არჩეულ დელეგანტებმა გავსწიეთ ქალაქისაკენ. მივედით ი ვეჩრეედენიაში, ჯერა კურიერთან მიგვასწავლეს, მერე რიგისტრასტორთანა. მერე ეს მაშინისქრაო, ი ეშმაკის ჩაქუჩებზე რომ აბრახუნებს, მერე ესაო, დედავოდიო, პრავდელიო, ჩეთავოდიო, ბუღამტერიო, სამზავიო, ზავიო, თეთრიო, შავიო, ყველას პაპიადკაზედ აუარეთ და მერე ისევ რიგრიგით უკანვე ჩამოუარეთ, მაგრამ ი ჩვენი ტრახტორი ვერსად ვიპოვნეთ. სან კიდევ სულ ერთმანეთს აბრალებდენ, მაგრამ ჩვენი ტრახტორი მაინც არსად ტრახ-ტრახებდა... მერე, ნაჩალიკმა ი სულ დიდი რომ არის, იმან დასჭყივლა – მაუდის ქვეშ ხომ არავინ ამოსდოვო. ამის გაგონებაზე ი ჩემი ამხანაგი გიგოლა კინალამ გამექცა —მანდ მეც არ ამომდონ სადმე მაუდის ქვეშაო... ამ დროს ვილაკამ წამოიძახა: ნაჩხოზსა ჰკითხეთო. ახლა აღარ იკითხავთ ის ნაჩხოზი რა ყოფილა. იმ ბატონთან მისვლა არც ისა ადვილი იყო და ისევ თავიდან დავიწყეთ რიგი რიგზედა.

ჩაჰყო ხელი ი ტყავის აბგაში, აი, ჰორტხელს რომ ეძახიან, მე ვსთქვი —ეს არის ეხლა კი ტრახტორს ამოიღებს მეთქი, მაგრამ ისემც აუშენდება ოჯახი, კაცო, ქალის ჩულქები კი ამოაძრო ი საოხრომდანა და ზედაც ჩვენი თხოვნა ექვსი თვის წინად დაწერილი. თურმე იმდენი ხანი წნილადა სდებია... ჰაი, დედასა: ეჰ, რაღა თავი შეგაწყინოთ, როგორც იქნა ჩვენ ავატრახტარეთ ი დალოცვილი ტრახტორი და ზედაც დავამღერებთ ხოლმე:

არალალე, თარალალე, არიაარალეო.

ბიჭებო, მიწა მოვხნათო, თქვენ გენაცვალეო...

ბაზილ კანი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

მესტვირული

(ამხნავთშენი, სად. თამარა)

სასილმეროთ მოვემზადე —
ავიკიდე გუდა-სტვირი;
სოფელ-სოფელ ვიარები
მოუსვენრად, ვითა მწირი.—
თამარაზე ჩამოვედი,
გამოვსცადე ტანჯვა-ჭირი,
კოოპერატივს აქაურსა
დასდგომია გასაჭირი.
ღამე ქურდები დაეცენ,
დაუნგრიეს სახურავი.
საქონელი გაიტაცეს,
ასეთია ეს ამბავი.
აქ არავინ არ გამოჩნდა,
არც გზირი და აღარც მცველი;
ქურდმა კაცმა თავისთავად
გაირბინა მინდორ-ველი.
ირგვლივ არის სადარაჯო,
ქურდი დარჩა უვნებელი;
ეს ასეთი მოქმედება
ნამდვილ არის საკვირველი.
გასულ წელშიც კი დაეცნენ,
დაანგრიეს სახურავი;—
მარა შიგნით ვერ ჩავიდენ.
შეიწუხეს ტყვილად თავი.
რაც გასულ წელს არ მოხერხდა,—
ის შესრულდა ამა წელში
და ქურდებმა საქონელი
ჩაილაგეს მუქთად ხელში.
მარა ქურდი და ბაცაცი
გაებმება ბადე-ქსელში
და ამნაირ საქმისათვის
ჩავარდება სატანჯველში.

ბუჯბუტი.

ზესტაფონის რამე-რუმე

ავად ვიყავი დიდი ხნით
პატარა სენიც რამ მჭირდა;
ექიმი ბლომად გვყავს, მაგრამ
იმათი ნახვა გასჭირდა.
როგორც იქნა და მეღირსა—
გამსინჯა ტანზე შეხედვით.
(რას იზამ—იმათ ხელშია
ჩვენი სიცოცხლე და ბედი).
ჯერ ხომ საავადმყოფოსთან
ტალახს მიუველი ძლივას,
ცოტა დამიკლდა კისრამდი
დამარხვასა თუ დაძირვას.
შემდეგ წავიღე რეცეპტი
და მივაშურე აფთიაქს.
წამალი არ იშოვება
იმედი რად გვაქვს—რად მიგაქვს?
შევაცვლევინე რეცეპტი
მგონი, მე შვიდჯერ ექიმსა
და გარდა ქინაქინისა,
მიღება არა მეღირსა.
სადგურში ჰყრია ტიკები
როგორც მთაში ხის მორები,
რომლებსაც ბლომათ ზიდავენ
რევიზორ-კონდუქტორები.
ეხლა კლუბიც ვინახულოთ,
ვნახოთ ერთი წარმოდგენა.
დავჯდეთ, მაგრამ ეს სად იყო
„უფროსები“ ამოდენა?
ერთი გეტყვის: „აქ დაჯექი“,
მეორე კი იქ გითითებს;
სკამებს ითვლის წინდაწინ და
და ნელ-ნელა კეცავს თითებს.
მესამე კი წამოგაგდებს:
„იქ დაჯექი, არ არს შორი,
აქ კი უნდა დავაჯინო
ქალიშვილი ბარე ორი.“

ძგუნტი

პატარა ჯიხაიში

ტყე რომ მოგვაჭრევინეთ
სკოლის ასაშენებლად,—
სად გაიბნა ეს ხე-ტყე,
რომ არ სჩანს სახსენებლად?
კლეხკომის თავმჯდომარევ,
პავლე, აგი რა ჰქენი?
რად გაქაფე სამკითხველოს
მეშა ორი საჟენი?
ჩვენში დადის კულაშელი
გრაფინა ჯლამაძე,
აჭიროა ორიოდე
სიტყვა რომ ვთქვათ ამაზე.
კაიჩინა მოყვრები
იმან ახალ-ახალი.
ჩონგურს უკრავს, ამღერებს,
დადის ღვინით დამთვრალი.
ჩვენში მისი სახელი
კვრინავს როგორც ქვემეხი
გასაცნობად იმისა
ამართება ქლეხი.
გესტუმრება, იქეიფებს,
სამსახურს შეგპირდება.
(ეს ასეთი ქალია,
ნურვის გაუკვირდება)...
ასე ამბობს: დიდ კაცებს
უჩურჩულებ ყურშიო;
ერთ კვირაში მოგაწყობთ
მე თქვენ სამსახურშიო.
ეს ხელობა მე ეხლა
აღარ დამიწყიაო.
ბირჟის გარედ ადგილზე
ბევრი მომიწყვიაო.
ქრთამად არ ჩამომართვად—
გზის სახარჯოს ველიო.
ტარტაროზო, მომართე
აქეთ ჩანგლის წვერიო.

სანი.

რაც თითქმის „დამკვიდრდა“

— ვინ არიან ესენი ამ სახლს რომ ეპარებიან, ქურდები ხომ არა?

— არა, „ღამის სტუმრები“ არიან: ალბად ქარტის სათამაშოდ თუ იკრიბებიან!

ეროვნული ბიბლიოთეკა

გორდის ფოსტა

ვალიკო ჩიხლაძე
გორდის ფოსტაშია,
ჯერაც ვერ გავიგებ,
თუ საქმე რაშია.
გამგეთა ბრძანდება
ჯიუტზე მეტია.
ელსმენზე ძახილით
თავს გვესხმის რეტია.
კინჩხაში გაზეთებს
ხან გზავნის, ხან არა,
ამდენმა მუდარამ
ყველა გაგვამწარა.
მას მოვალეობა
ფეხებზე ჰკიდია.
ტელეფონი იქვე
უმიზეზოთ უკიდია.
დაგლეჯილ ჟურნალებს,
დაწეწილ გაზეთებს,
ერთი თვის შემდეგ
მოგვაწვდის ასეთებს.
მან, ალბად, არ იცის
ფოსტის დანიშნულება
მიმჯდარი ლუმელთან
სულ სხვაგან იყურება.
გამგეა ჯიუტი,
რა გასაკვირია,
მას ყურის აწევა
უთუოდ სჭირია?

პეტარდა

ჭ ი ა თ უ რ ა

აქ თეატრის საქმეს
თითქმის არა უშავს.
თუმცა აქ დარბაზში
თქვენ ვერ ნახავთ მუშას.
კოტეს მეტათ სტანჯავს —
თუ რათ ხდება ასე!
სწუხს „სეზონი ნუ თუ
უქმათ დავაარსე“?!
ამას წინათ დასდგეს
აქ პიესა... ოჰ, და...
შიშისაგან ხალხი
გარეთ გამორბოდა.
ღმერთს შარვალი ეცვა
მოკლე, პიონერის,
და ღვთის-მშობელს — კაბა.
კაბა წითელ ფერის.
და პიესა ესე —
„ქორწინება ცაში“...
(მის ყურებას სჯობდა
ვგდებულიყავ სახლში!).

სად. გურჯაანი

ეხ, ტარტაროზ რა იქნება,
რომ ესტუმრო გურჯაანსა
და ჩანგალი მოსდო
ქვეშ-ქვეშა და კუდიანსა.
დღიურ ელმწერლებს რომ ნახავს,
სურს მოჰკორტნოს ორი თვალი,
უნდა გულზე მოუკიდოს
უცნაური ცეცხლის ალი.
პროტექციას თუ იკითხავთ,
ერთიც წინ ვერ დაუხვდება,
და ასეთი საქციელი,
ტარტაროზჯან, ნუ მოხდება.

ვფიქრობ და ვერ გამიგია —
თუ უფროსი რომელია?
საქმეს ისე მოახერხებს.
როგორც გაწრთვნილი მელია
სერგო ქვია ამ გმირ კაცსა,
არ ენაღვლის არაფერი,
ტარტაროზჯან, გენაცვალეთ,
შეუცვალეთ ცუდათ ფერი.

„პიკადილი“.

მ ა რ ა ნ ი

სენაკის მაზრა

იონას ვკადრებ სიტყვას ორს —
ბრელიძე არის გვარადა,
მისი ხსენება, ტარტაროზ,
თუ არ გამიხდა შარადა.
„ეპოს“ სასადილოში
იყო თოდუა პარმენი,
„ეპო“-სთვის კარგი მუშაკი,
და სარგებლობის შემძენი,
მაგრამ იონა კაცია
ჩვენს თემში ხშირად ქებული—
რასაც ის ბრძანებს, ის უნდა,
იქნას ხომ გატარებული.
თოდუა მოხსნა ადგილზე,
უშარა „ნაჩვევ თემაზე“.
მის ალაგს გადმოიყვანა
ქარხნიდან ვიღაც ძნელაძე.
მეორე დილას წერილს სწერს
თავისი ბიძას ცოლისას,
აცნობებს ამბავს „საგმიროს“,
შედეგებს თვისი ბრძოლისას.
და ქარხანაში მზად არის
ალაგი შენაწყალები.
იონას „ბიძას“ სალხინოდ,
ცრემლით ევსება თვალები.

პ. ლიუბიმოვი.

სიზმრის ახსნა

(სად. გომისთვის)

რაჟდენ გაჩეჩილაძე ნახო — დათრობას არ ასცდები.

ლონგინოზ ბებურიშვილი ნახო — ორატორობას ისწავლი.

ბესარიონ ფაჩულია ნახო — კამპანიას არ ასცდები.

პილატე ახალაძე ნახო — ბილეთის ყიდვას ვერ ეღირსები.

ამბერკი კალანდაძე ნახო — ტვირთის მიღებას ვერ ეღირსები.

- **ვასო ესვანჯია** ნახო — იმ დღეს დაინავსები.

მეისრე ამბოკაძე ნახო — კომბინაციებს ერიდე.

დარაჯი ევა ნახო — უწყლოდ დაიხრჩობი.

ლევან ნოზაძე ნახო — კოოპერატივს ერიდე, საცვლებს შემოიხევ.

აფთიაქის გამგე ჯულელი ნახოავი ზნე შეგეყრება.

თუ ყველა ესენი ერთად ნახო, „ტარტაროზი“ ზიარებას ველარ მოგასწრებს.

მტკვრის პირელი.

დ ე პ ე შ ა

სენაკი. გუშინ 14 მოქალაქემ თოკით ჩამოიხრჩო თავი. როგორც ექსპერტები ამტკიცებენ, დაზარალებულნი ყველანი ადგილობრივ მეურნეობის განყოფილების ბიუჯეტზე მყოფი მუშა-მოსამსახურენი ყოფილან, რომელთაც 3—4 თვის ხელფასი ვერ მიუღიათ.

გრძელდება კვლევა--ძიება.

ქალაქში აკრძალეს თოკით ვაჭრობა, რომ დანარჩენებმაც არ ჩამოიხრჩონ თავი.

იქიდანვე: (ჩვენი საკუთარი კორესპონდენტისაგან) გაუგებრობის თავიდან ასაცილებლად, ნოსირის თემის კომენდანტი ამით აცხადებს ადგილობრივ მცხოვრებთა საყურადღებოდ, რომ კვირას საოდიშარიოს უბანზე იწარმოებს კრეისერებიდან ზარბაზნების საცდელი სროლა.

სწარმოებს ტბის გაღრმავება-გაფართოება.

ტარტაროზის ნათლია.

„სალაროს სიმულიანტები“

რაც რომ ბევრი კონკი გქონდეს,
შენახული წალოში,
ყველა ტანზე მოიხვიე,
წადი სამკურნალოში.

—:—

მისვლისთანვე დაგიხვდება
ოჩერედი გრძელები:
მომუშავე, უმუშავო,
შეჩვეული, ძველები.

—:—

გამომწერი ეუბნება:
გამოუშვით ახლები,
თქვენ ხომ ყოველ დღე აქა ხართ
და გაგვიხდით მძახლები!..

—:—

ძველმა ძველს ჩასჩურჩულა:
დახე, რა რიგ „გრუბია“,
ნუ თუ ამან დღეს გაიგო,
რომ აქ ჩვენი კლუბია?!.

—:—

აბა, ჩათავდა „პრიომი“,
სონა, მაშო, ანაო,
ნუ თუ არ გესმით, ძველებო,
ცოცხი გინდათ განაო.

—:—

დაიძრა მთელი კამანდა,
მიდის მუქთი მუშტარი,
თუ რეცეპტის წამალი გაქვს,
აფთიაქო, უთხარი.

—:—

მე ვიცი, ტყვილა გვაწვალებთ,
არც ერთი არ ხართ ავათა,
თქვენ გინდათ ჩვენი წამალი
„ხოშის“ მოსაკლავადა!..

ფი—და.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ჯოჯოხეთის კუთხე

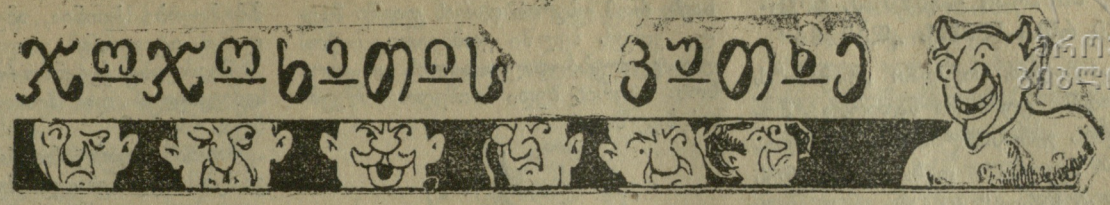

ვით შეიძნა ანდრო მღვდელი ბაისოს თხის წალდით მკვლელი

იმ თავიდანვე მღვდელი საკურთხისა და არჩევის დიდი მოტრფიალე გახლდათ.

რაც უნდა მოთხოვნილება არ წაუყენოთ ამ დროს, ხუცეს ანდროს თქვენ ვერ აიძულებთ, რომ საუკუნეთა განმავლობაში შექმნილ ტრადიციას მან უდალატოს.

მაგრამ მრევლია ამ მხრივ თავისუფალი თავის მოქმედებაში. მას შეუძლია უარი სთქვას მღვდლისათვის საკურთხის მირთმევაზე და ყველა არჩეინად დაჯდეს თავთავიანთ სახლში.

ცხადია, მღვდელი დარჩება უსაკურთხოთ, ე. ი., უცხვროთ ან უთხოთ, უმთავრესად — მათ უთავფეხოთ.

მაგრამ, განა, ყველა მღვდელი? მღვდელსაც გაჩნია. მაგალითად, მღვდელი, ანდრო ჯურუყვეთელი (გურიაშია) აინუნშიაც არ იგდებს, თუ მრევლმა მისთვის თხისა და ცხვრის თავ-ფეხის მირთმევა შესწყვიტა. ის თვითონ იპოვნის საკურთხს. რისთვისაც არ დაშურავს საქციელს, საფურთხს, რათა უზრუნველი ჰყოს ნაკურთხი კუჭი წლით-წლამდი.

ამისთვის სრულიად საკმაო არის უბრალო წალდი, მოიმარჯვე ის და სანადიროთ წადი...

დიახ, სრულიად უბრალო წალდი! ბრალიანი თხა კი იქვე ეყოლება მეზობელ ქვრივს, ბაისოს. მღვდელი ანდრო იმისი ცოდვით აივსოს: ანაფორა გაიძროს, წალდი აიღოს და თხას აისროს.

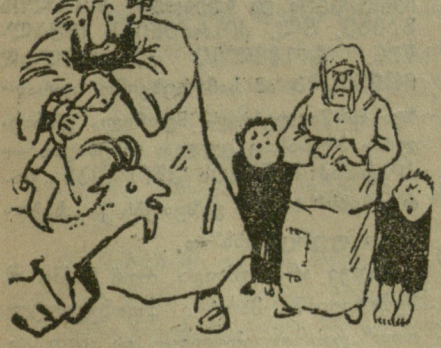

სახლი ხორცით აივსოს, ცოლი, შვილი გაიძღოს და დანაკლისი საკურთხიც ასე მოხერხებულად აიზღოს.

ტყუილად ირჯება კორესპონდენტი „ლორდი", როცა ხუცის ასეთი „სორტი" მას ჰგონია ავი და ბორტი.

ანდრო არის ყოვლად მართალი! ხომ იშოვა ხორცი სათალი? მეტი კი მღვდელს, აბა, რაღა უნდა? თხის გუდა? ისიც ხომ იქვე აქვს, ბაისოს თხის ტყავის სახით. ჩაბეროს, გაბეროს და კედელზე ჩამოჰკიდოს, მხოლოთ ქვრივ-ობლის ცოდვაც მანვე ზიდოს, რომ დასტოვა ურძეოთ. მღვდელს ჩვენ ყველას ვიცრობთ უზნეოთ, რომ შიგ გამონაკლისად ვსთვლიდეთ ანდრო კვაჭაძეს, ამის საბუთს ის ვის რას აძლევს?!.

ქუთაისის მაზრაში რომ არის სოფელი ვანი ალმასკომში ვინ შეჰყარა ამდენი გვანი?!.

ჩვენი კორესპონდენტი, ალიფაშა ვანელი ჩვენ მოგვიწოდებს ვანისაკენ ჩვენის ჩანგლით.

ამ მოწოდებაზე ჩვენ უკვე შევათამაშეთ ხელში ჩანგალი და გავემზადეთ წასასვლელად, მაგრამ უცებ თავში გაგვიელვა შემდეგმა კითხვამ: რომ ავმხედრდით, ნაუცბათევი არ დარჩეს ჩვენი მგზავრობა თქვა.

მართლაც და რატომღაც მოგვაგონდა ერთი ძველის ძველი ბატონყმობის დროინდელი ანეკდოტი:

ერთმა ბატონმა ერთ თავის შინაყმას თურმე უბრძანა: ბიჭო, სიკოია, ხვალ ამა და ამ სოფელში უნდა გაგაგზავნოო,— და დაუსახელა რამოდენიმე ათეული ვერსით დაშორებულ სოფელში მცხოვრები მეორე ბატონი, რომლის სახლშიც უნდა წასულიყო შინაყმა.

მეორე დილით, ჯერ ჩიტსაც კი არ დაეკრა თავისი პირველი ნაღარა, რომ შინაყმა უკვე ფეხზე იდგა თურმე და მოუსვა კიდეც დასახელებულ სოფლისაკენ.

ბატონმა რომ გამოიღვიძა, შინაყმა მოიკითხა, მაგრამ მოახსენეს: სადღაც წავიდაო.

რამოდენიმე ხნის შემდეგ დაბრუნებულ შინაყმას ბატონი რისხვით შეხვდა:—ბიჭო, მე რომ გიბრძანე, ამა და ამ ადგილს უნდა გაგგზავნო-თქვა, შენ რად არ შეასრულე ეს ჩემი ბრძანებაო?!.

— მე უკვე გეახელითო, ბატონო-ო, ამაყად მიუგო შინაყმამ. ეგონა, რომ ბატონის მოწყალებიან სიტყვას მაინც დაიმსახურებდა ამისათვის, თუ საჩუქარს არა.

მაგრამ დახეთ მის გაოცებას, როცა არა თუ საჩუქარი, მასხრადაც აიგდო ბატონმა:

— „ბიჭო, შე ოხერო, ამ სიმორეზე რომ გარბოდი, იმას აღარ ფიქრობდი, რისთვის მგზავნის ბატონი-ო?!. და უბრძანა: გარეკეთ ხელმეორეთო.

ბრიყვი შინაყმაც იძულებული გახდა ხელახლა მოეთოკა ეს ამოდენი გზა ნამდვილის მიზნით.

აი, ამ შინაყმის როლში ჩავარდნის რომ გვეშინოდა, ამიტომ ჩავიკითხეთ ბოლომდე **ალიფაშას** მოწოდება და აი, რა აღმოჩნდა. თურმე ჩვენი ვანში ჩასვლა სულაც საჭირო არ ყოფილა. თვითონ მოწოდებაც დაგვიანებულა და, წარმოიდგინეთ, —რომ ჩავსულიყავით, ჩანგლის სირცხვილს ვეღარ ავიტანდით, რადგან იგი სრულიად უმიზნოთ გვექნებოდა იქ ჩატანილი, რადგან საჩანგლე პიროვნებანი უკვე თავის ადგილზე არც ერთი აღარ დაგვიხვდებოდა.

ესენი არიან ალმასკომის ყოფილი თავმჯდომარეები, რომელთაგან ერთი—მსხვილ-მუცელა აზნაური მაზრის რევიზიამ „იმხსენა". დანარჩენებიც თითქმის ამ პირველის გზას გაჰყვენ. მდიგანი ყალბი მოწოდებების წერას გადაჰყოლია, ხოლო კოწიას საკუთარი სახლის აშენებისათვის „გეპეუმ" დაუთმო მუქთი ბინა.

ეს უკანასკნელი ამბავი სრულიად ბუნებრივია და ამდენადვე გასაგებიც, რადგან ამ უაღრესად ალმშენებლობითი ხანაში ადამიანს მშენებლობაში ასეთი ცხოველი მონაწილეობისათვის ერთი „მუქთი ბინა" უსათუოდ ეროგება.

მხოლოდ ეს ალიფაშა ვანელის საქციელი კი ვერ გაგვიგია. ალმასკომში თუ ამდენ ნაგავს ჰქონდა ადგილი, ჯერ—სად ბრძანდებოდა აქამდის ეს პატივცემული ტარკორი და შემდეგ — ჩანგლით რომ გვიბარებდა, რითი ამართლებდა ამ თავის მოქმედებას, რათ ნებულობდა ჩვენს შეცდომაში შეყვანას, როცა აქ ჩანგლი კი არა ცოცხი იყო საჭირო, ალმასკომის გამოსაგავათ.

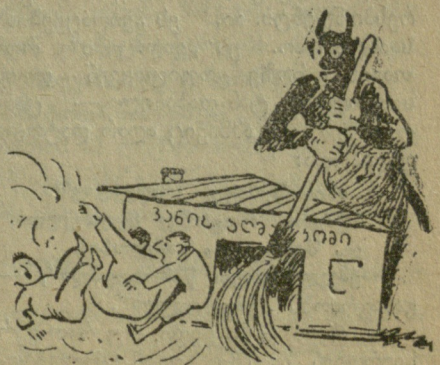

აი, გიორგი ღვაჭავა, გორდი რომ ლამის „დაჭამა“

მართალია, სიტყვას: „დაჭამა“-ს ხმარობენ გურიაში ნადირთა მოქმედების გამოსახატავათ, მაგალითად მგელმა დაჭამა გლეხის ცხენი ან ხარიო“ და სხვა, მაგრამ, ჩვენის აზრით, ასევე შეიძლება ამ ცნების გავრცელება კაცზეც, თუ ის „დაჭამა“-ში რამოდენიმედ მაინც წააგავს ნადირს.

ნადირის მსგავსება არც იმდენად საძრახისი არის ადამიანისთვის, მას შემდეგ, რაც დიდებულმა ბუნების მეტყველმა დარვინმა უტყუვრად დაამტკიცა ადამიანის თანდათანი წარმოშობა ნადირთაგან.

უფრო ცუდი ის, არის, თუ ადამიანი ნადირსაც აღემატება „დაჭმისა“ და გლეჯის საქმეში.

ჩვენ იოტის ოდენადაც კი არა გვსურს რაიმე ასეთი „მივაწეროთ“ ვინმეს და მათ შორის გიორგი ღვაჭავასაც; მაგრამ ეს კორესპონდენტი „გივი-ოლლი“ რომ არ გვისვენებს.

„წინათ თემში ბრძანდებოდა
ალმასკომის თავმჯდომარეთ...
ფული ბლომად იგემა და,—
გამოაგდეს შემდეგ გარეთ“.

აი, როგორ აგვიწერს გივი-ოლლი“ გიორგის მოღვაწეობას გორდში.

მაგრამ ამით არ ათავებს და შემდეგს უმატებს:

„პარტიული“ ვაცი არის,
ფორმალურად შეპარული,
ბანკისგანაც ფული ირგო,
გაიხარა ამით გული“-ო.

თუ ალმასკომში უვარგისს ბანკში უკრეს თავი, ცხადია, „ფულს ირგებდა“. ამას არ უნდა ბევრი ლაილაი. საინტერესო ეს არ არის. საინტერესოა შემდეგი:

„აღარ იტყვით, გამფლანგველსა
რათ არ უკრეს გამსახლს თავი?
ვილაცები ზურგს უმაგრებს,
მით იცდინა ციხე ავი“-ო.

განმარტავს მდგომარეობას კორესპონდენტი. აი, ეს „ვილაცეებია“ საინტერესო. ეს „ვილაცები“ რომ თავის დროზე ყოფილიყვენ დღის სინათლეზე ტან-დაბანილი,— ცხადია, შემდეგი ამბავიც აღარ დატრიალდებოდა:

„ამის შემდეგ კოლექტივში
შეძვრა, როგორც მელა-კუდა,
და შემდეგ კი გამგეობის
თავმჯდომარეთ წამოსკუპდა“, —

განაგრძობს „გივი-ოლლი“.

აი, ახლა კი მივხვდი, თუ რათ ვერ ხეირობენ ჩვენში ზოგან კოლექტივები. თუ ასეთი თავმჯდომარეები ეყოლებათ კოლექტივებს, ეს იმას ნიშნავს, რომ ცხვრის ფარას თავში მგელი ედგეს ხელში კომბლით, ხოლო გულუბრყვილო ხალხს კი ეგონოს: ცხვრის ბედი საიმედო მწყემსის ხელშიაო.

ჩვენ ასეთი გულუბრყვილობისგან უფრო შორსა ვართ, ვიდრე ჩვენგან არის თვითონ სოფელი გორდი, ღვაჭმავ რომ ლამის „დაჭამა“.

ეს პორფილე ჩაგუნავა, მაგიდას რომ სცემს, ხელი ჰქავა“

„ბუმბუას ხიდი“ მართალია, სოფელია, მაგრამ ორი რამით არის შესანიშნავი: ერთი — უძველესი პომპეისეული ხიდით მდინარე ცხენის წყალზე, ხოლო მეორე — ადგილობრივ ხელოსანთა შორის დამკვიდრებულ წესებით, როგორიცაა შაგირდების ცემა-ტყეპა, უდიერი შრომის დაწესება მათთვის და საზოგადოთ— დაშინება, რათა ახალგაზრდა შეგირდები ჩამოაშორონ კომკავშირს.

პირველი „სიფთა“ ამ მიმართულებით ეკუთვნის ხელოსან პორფილე ჩაგუნავას, როგორც გვატყობინებს ჩვენი ადგილობრივი კორესპონდენტი, „მთიული“. ჩაგუნავას მიღწევა ჰქონია და თავისი შეგირდი მართლაც ჩამოაშორებია ადგილობრივი კომკავშირის უჯრედისათვის. მაგრამ საკითხავია: რას აპირებს ამის გამოსასწორებლად თვითონ უჯრედი?

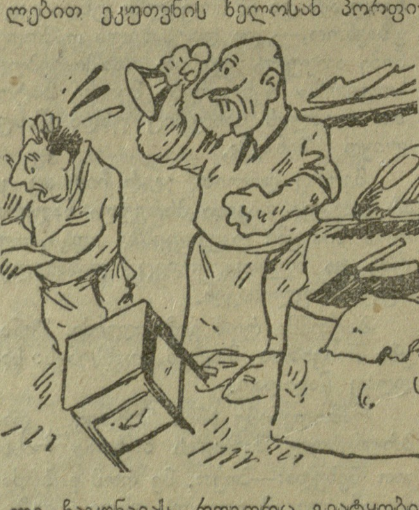

როგორც ვიცით, კერძო ხელოსანს ამდენი ძალა არ უნდა ჰქონდეს. შეიძლება „ბუმბუას ხიდზე“ არ ვრცელდება საბჭოთა წესები. შეიძლება ამ სოფელს თავი ჯერ ისევ პომპეის საშობლოთ ჰგონია, ამჟამად მუსოლინის იტალიაში.

შეიძლება. ქვეყნად რა არ არის შესაძლებელი და მით უფრო—ბუმბუას ხიდში?

მაგრამ „ტარტაროზს“ მაინც ულვაშებში ეცინება და ჰგონია, რომ „თუ პორფილეს ხელი ჰქავა, თუ მას სწყალობს დღეს აქ პავა, მისი ზრახვა ვერ, ვერ გავა“!.

ნეონილა სართიჭალას აცნობს „ფიზკულტურის“ ძალას.

კორესპონდენტი „რომეო“ ასე აგვიწერს ამ ამბავს:

„უკვე ორ წელზე მეტია, რაც აქ პროფსკოლის მასწავლებლად იმყოფება ვინმე ნეონილა ებრაელიძე. გარდა იმისა, რომ იმ მოწაფეებს უდიერათ ეპყრობა „ვიროს“ და „უტვინოს“ ეძახის — ჭორიკანობასაც მისდევს. მისი წაქეზებით ამას წინეთ მეხუთე და მეექვსე ჯგუფის მოწაფეებმა თოვლის გუნდით მაგრამ მიბეგვეს ხსენებულ სკოლაში დროებით მოვლინებული მასწავლებელი ალექსი ალექსიშვილი.

— „აბა, თქვენ იცით, როგორც მასახელებთ — ასე აქეზებდა თავის მოწაფეებს ხსენებულ მასწავლებელზე ნეონილა და აკი ასახელეს კიდეც: თოვლის გუნდებიც არ აკმარეს და თავშიაც ჩაუფაჩუნეს.

ყველაფერი ეს ხდებოდა **სკოლის გამგე. ვლ. კორძახიას თვალწინ, რომელიც უზრდელად იცინოდა** ამ სამარცხვინო სურათზე. მასწავლებელი ნეონილა ებრაელიძე პრესასაც ცუდათ იხსენიებს — **კორესპონდენტს უწოდებს** „ჭორკომებს“ ხოლო გაზეთებს კი „საჭორავო ფურცლებს“-ო.

კიდევ არა უშავდა, რომ საქმე ამ შემთხვევაში მარტო „ფიზკულტურით“ დასრულებულიყო და ისეთ საგნებზე არ გავრცელებულიყო მასწავლებელ ნეოლინას „კულტურა“, რომელთა შესახებაც მას, ეტყობა, ცოტა ხსვაგვარი აზრი აქვს.

ხოლო არავინ იცის ეს აზრი „ბაზრით“ არის გამოწვეული თუ საკუთარი უბადრუკი „აზრით“.

„ბაზარში“ კი, კორესპონდენტის ცნობის მიხედვით, ჩვენ ჯერ-ჯერობით ერთად ერთ საპატიო „მუშტარს“ ვხედავთ: ეს არის სკოლის გამგე ვლ. კორძაია.

საინტერესოა, რას იტყვის ამის შესახებ ეს პატივცემული პირი.

გლეხთა სასწავლებლის გამგეთ ევტიხია ღებში ეზოში ხე რომ არ შერჩა და ფუტკარი სკებში

ასე იწყებს თავის კორესპონდენციას ღების (რაჭაში) გლეხთა ახალგაზრდობის სკოლის შესახებ ჩვენი კორესპონდენტი „შალითა“.

მაგრამ გასაკვირი მარტო ის კი არ არის, რომ ევტიხის წყალობით სკებს ფუტკარი არ შერჩათ, გასაკვირი უფრო ის არის, რომ თვითონ სკოლას ჯერ კიდევ შერჩენია თუნდაც ერთი მოწაფე, როცა:

„ცემა - ტყეპით ხშირად ბავშებს

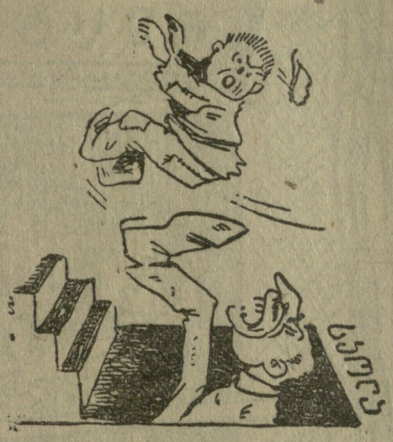

ის ისტუმრებს კარში, ობოლ გაჭირვებულს შვილს წიხლით აგდებს სახლში“-ო, რაგორც გვაუწყებს კორესპონდენტი.

თუ ეს ასეა და თუ ამას ემატება კიდევ მეორე მასწავლებლის, მხეიძის მოქმედება, რომელიც მოწაფეთადმი უდიერი მოპყრობათ ხასიათდება, ცხადია, ღების გლეხ ახალგაზრდობის სკოლა, მისი ადგილ - მდებარეობის თანახმად არა თუ მარტო ღებელი, არამედ სავსებით წყალ - წასალებელი ყოფილა, რისთვისაც დიდ საფრთხეს წარმოადგენს მაათვის ამ გაზაფხულის მოახლოვება, როგორც წყალთა ადიდების, ეგრედ წოდებული ლანქრობის დრო.

ᲪᲜᲝᲑᲐᲗᲐ ᲛᲘᲦᲔᲑᲐ

შ. ნა-ლი-ს. ყველაფერი ის, რაც კაცს ენაზე მოადგება და ქაღალდზე გადაიტანს, სცენა კი არ არის.

მიუხედავად თქვენი თხოვნისა, არ დაიბეჭდება.

ᲢᲐᲠᲑᲘ-ს. მართალია, მუშკორი მოვალეა დაიცვას მუშის ინტერესი, მაგრამ განა, ღირს ისეთი მუშის დაცვა, რომელიც ადმინისტრაცია — დალალებთან მორიგებაზე მიდის და ხელწერილსაც კი აძლევს თავისდა საზარალოდ? ასეთი „შეუგნებობა“ დღეს პიონესაც კი არ ეპატიება ამ კლასთა ბრძოლის გამწვავების პერიოდში, არა თუ სრულწლოვან მუშას.

შ. ᲐᲚᲖᲔᲜᲬ. მართალია, თქვენი შარადა ფრიად საგულისხმო საგანს ეხება, მაგრამ მარტო მიზნით ყველა მოქმედების გამართლებაც არ შეიძლება. საქმე, ისიცაა— თუ შარადის აგებულება რა შინაარსს შეიცავს. მაგალითად, თქვენს შარადაში ასეთი საგულისხმო ადგილია.

„ეხლა მოვძებნოთ საგანი
გაზაფხულზე ის ბევრია;
იჭმება უმად, მყავდება
და აქვს მას მწვანე ფერია“-ო.

ასეთი საგანი ერთობ ბევრი ვნახეთ ამ გაზაფხულზე. თქვენ რომ გინდათ კი ის, „ზაფხულამდის არ მოვაო“, გვითხრა მემწვანილემ. განსაკუთრებით — წელს, როცა გაზაფხულმა ასე დაიგვიანა.

ამიტომ შარადასაც ვდებთ ზა.... ე. ი. ,სარედაქციო გოდორში.

ᲐᲯᲘ-ᲑᲐᲑᲐᲡ. თქვენი პოემა — „სოფლელი ქალი“ სოფლელ ქალს ისე ხატავს, როგორც ერთმა „ოხუნჯმა“ მხატვარმა გამოხატა ლომი, რომლის ლომობაშიც თითონვე დაეჭვდა და ქვეშ მოაწერა: **„ძალლი არ გეგონოთ, ლომია“-ო.**

„ᲛᲔᲐᲜᲘᲡ“. თქვენი „სევდონომი“ გვიქადდა, რომ თქვენს ლექსში აღმოჩნდებოდა რაიმე ახალი, წარმოიშობოდა რაიმე გენიალური აზრი, ის კი არა, ვიღაც კმოკავშირელ პავლეს ჩასცივებიხართ და არ ეშვებით: „გრძელი თქმა აქვს. ორატორული ნიჭი აკლია“ო, შე კაი კა, ცო, ზოგ კაცს თმაც მოკლე აქვს, ჭკუაც, ახალს რასმეკი არა ძველსაც დაგავიწყებს, ხოლო თავისთავას „მეანს“ უწოდებს.

ახლა შენ გეკითხებით: რა აზრი აქვს, ყველა ამის შემდეგ, ასეთ „სევდონომს“?

ჭეშმარიტად, სევდის აღმძვრელი კითხვაა, მაგრამ რას იზამთ?

„ᲕᲘᲨᲐᲡ“. არა გვგონია, რომ ბორჯომის საკასრე ქარხანაში ჟანდარმი იყვეს მუშა-მოსამსახურეთ. ჭკუასთან უფრო ახლო იქნება, თუ **ის ოფიცერი** ჟანდარმი მაინც არის.

ასეთ შემთხვევაში ადგილობრივ ორგანოებს ევალებათ მისთვის საანკეტე ფურცლის მიწოდება.

თუ ანკეტამაც ვერ გამოასწორა საქმე, ცხადია, იგი დაღუპული ყოფილა. ტყვილა კი არ იჯდა ცნობილი ფილოსოფოსი დიოგენი ცარიელ კასრში: იგი ფანარით ხელში დღის სინათლეზე კაცს ეძებდა, მაგრამ ვერ ენახა. კასრში კი, ალბათ იმიტომ იჯდა ის, რომ ეშინოდა: შიგ არ შემომასწროს და არ დაიმალოსო.

თუ ასეთი საფრთხილო იყო ერთი დანჯღრეული კასრი, ადვილი წარმოსარგენია, რალა იქნება მთელი საკასრე ქარხანა.

ᲙᲘᲠᲘᲚᲔ ᲡᲐᲤᲘᲩᲧᲘᲔᲚᲡ. ესეც არაფერია- შენ ის მითხარი, თუ რას იტყოდა თქვენი ნაცნობი, **როცა მისი** საკუთარი სასიმინდიდან გაეტაცნა ქურდებს არა ოცი კილო, არამედ თუნდაც ნახევარი კილო **სიმინდი.**

აი, სწორედ ეს იქნებოდა ნამდვილი „კი ფერი“...

„ᲑᲐᲮᲩᲠᲩᲚᲡ“. ბახჩო! ამ ლექსმა თუმც დაგვახრჩო, მაგრამ წერით ისევ სწერე: ფხა გემჩნევა, დაგვიჯერე! ახტარკორად თუ გსურს ყოფნა, დაიწურე შრომის ოფლად!

„ᲙᲝᲜᲢᲠ-ᲫᲛᲐᲑᲘᲭᲔᲑᲡ“. „კონტრი“ რომ ბრძანებულხათ, განა ყველაფერთან „კონტრად“ უნდა იყვეთ?... ვის გაუგონია ასეთი გზით „ბეზრაბოტნათ“ გახდობა?!..

ჩვენი მოტყუება თუ განიზრახეთ, ახია თქვენზე ის, **რაც „მეგობრებს“** თქვენთვის **ოინი** უყვიათ.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

მაცდური გზა

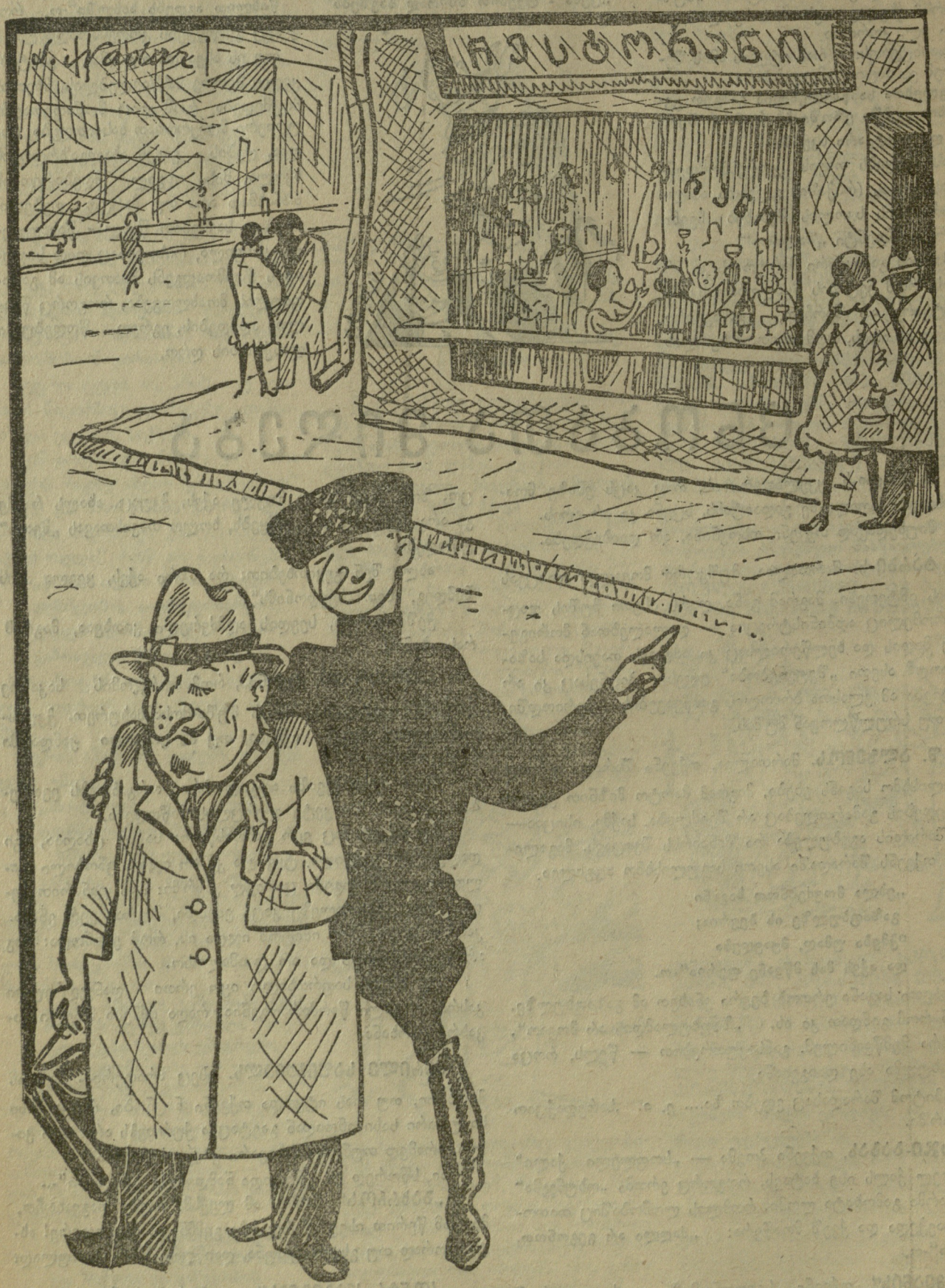

— წამოდი, სიკო „შეუხვიოთ“!..
— მოიცა, კაცო, რა დროს ეგაა: ჯერ წმენდა მოვი თავოთ და მაგას მერმეც მოვესწრებით.

პოლიგრაფტრესტის მე-5 სტამბა. კამოს ქ., № 68.